

Η ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

Οἱ «ζῶντες λίθον» διὰ τὸν πνευματικὸν ναόν. — Ἡ κατ' ὄνομα, ἀντίθετος τῆς πραγματικῆς νέας κτίσεως. — Τὸ «μυστήριον τοῦ Θεοῦ» καὶ τὸ «μυστήριον τῆς ἀνομίας». — «Ἡ διοργάνωσις τοῦ μεγάλου ἀντιχριστοῦ». — Αἱ Γραφαὶ ἄξιαι ἐμπιστοσύνης. — Ἐλευθερία ἐπιτρεπομένη εἰς τὸν κόσμον καὶ τὸν ἐκκλησιαστικόν. — Τάξις ἐκ τῆς οὐγκύσεως. — «Ἐν τῷ ὀρισμένῳ καιρῷ». — «Τὰ τέλη τῶν αἰώνων.» — «Ἡ ἁμπελος τῆς φυτείας τοῦ Πατρὸς». — Οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι τοῦ Ἀρνίου. — Ὁ Παῦλος διάδοχος τοῦ Ιούδα. — Ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀποστόλων περιορίσθη εἰς δώδεκα. — Ἡ ἀποστολὴ τῶν Ἀποστόλων. — Οἱ Ἀπόστολοι, ἰσχυροὶ χαρακτῆρες. — Ὁ Ἀπόστ. Παῦλος «κατ' οἶδὲν ὑπελείφθη» τῶν πρωτίτων Ἀποστόλων. — Οἱ δώδεκα ἦσαν ἐμπνευσμένοι. — Θεία ἐπίβλεψις εἰς τὰ γεγραμμένα τῶν Ἀποστόλων. — «Ἐπὶ τῆς πέτρας ταύτης οἰκοδομησάμην τὴν Ἐκκλησίαν.» — Ἀρμονία τῶν Εὐαγγελίων. — Κλειῶδες ἐξουσίας. — Τὸ ἀλάνθαστον τῶν ἀποστόλων. — Ἀντιρρήσεις ἐξεταζόμεναι. — «Εἷς ἐστὶν ἡμῶν ὁ Καθηγητής». — Ἡ ἀληθὴς ἐκκλησία εἶναι «τὸ ποίμνιον τοῦ Θεοῦ.» Ἀπόστολοι, Προφῆται, εὐαγγελισταί, διδάσκαλοι. — Ἡ ὑπὸ τοῦ Κυρίου διοργάνωσις τῆς νέας κτίσεως ἀπολύτως πλήρης. — Αὐτὸς εἶναι ἐπίσης ὁ Ἐπιτηρητής αὐτῆς. — Τὰ χαρίσματα τοῦ πνεύματος ἔπαυσαν, ὅταν ἔπαυσεν ἡ ἀνάγκη αὐτῶν. — Ἐνότης τῆς «ἅπαξ παραδοθείσης πίστεως τοῖς ἀγίοις». — Ἐνωσις δυνάμεως ἀντιχριστιανικῆς. Ἐπίσκοποι, πρεσβύτεροι, διάκονοι. — Ἡ ἀληθὴς σημασία τοῦ «Προφῆτου». — Ἡ ταπεινοφροσύνη οὐσιώδους πρὸς κατοχὴν τῆς θέσεως τοῦ πρεσβυτέρου. — Ἀλλαι ἀναγκαῖαι ιδιότητες. — Διάκονοι, λειτουργοὶ ὑπηρεταί. — Διδάσκαλοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. — Πολλοὶ πρέπει νὰ εἶναι ἱκανοὶ ὅπως διδάσκωσιν. — «Μὴ γίνεσθε πολλοὶ διδάσκαλοι, ἁδελφοί». — «Δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ δᾶς διδάσκει τις». «Ὁ κατηχῶν καὶ ὁ κατηχούμενος». — Ἡ δικαιοδοσία τῆς γυναικὸς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. — Αἱ γυναῖκες ὡς ὑνεργάται. Ἄς καλύπτεται.

ΚΑΘΩΣ ἡ νέα κτίσις δὲν θὰ ἀφικθῇ εἰς τὴν τελειότητα καὶ συμπλήρωσιν αὐτῆς, εἰ μὴ κατὰ τὴν Πρώτην Ἀνάστασιν, τοιούτῳ καὶ ἡ διοργάνωσις αὐτῆς δὲν θὰ συμπληρωθῇ, εἰ μὴ μόνον

τότε. Αὐτὴ δὲ ἡ εἰκὼν τοῦ Ναοῦ ὑποτυποῖ τοῦτο· διότι ἡμεῖς ὡς ζῶντες λίθοι προσκαλούμεθα ἤδη, ἢ καλούμεθα νὰ καταλάβωμεν τὰς θέσεις ἡμῶν εἰς τὸν ἔνδοξον ναόν, καὶ καθὼς ὁ Ἀπόστολος ἐξηγεῖ, (Α' Πέτρ. β'. 5) προσερχόμεθα εἰς τὸν Ἰησοῦν, ὅστις, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατρὸς, διαπλάσσει, σμιλεύει, προσαρμόζει καὶ στιλβοῖ ἡμᾶς διὰ τὰς θέσεις ἐν τῷ ἐνδόξῳ ναῷ τοῦ μέλλοντος—ὑπερ θέλει εἶσθαι τὸ ἐντευκτήριον μεταξὺ Θεοῦ καὶ τοῦ κόσμου. Καθὼς δὲ εἰς τὸν τυπικὸν ναόν, τὸν ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος οἰκοδομηθέντα, ἕκαστος λίθος τελείως εἶχε διαμορφωθῇ ἐν τῷ λατομείῳ, διὰ τὴν κατάλληλον αὐτοῦ θέσιν ἐν τῇ οἰκοδομῇ, τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ ἡμᾶς—πᾶσα ἡ προπαρασκευαστικὴ διάπλασις καὶ διαμόρφωσις διενεργεῖται ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ. Καθὼς δὲ εἰς τὸν τύπον, ἕκαστος διαμορφωθείς λίθος ἐτίθετο εἰς τὴν δι' αὐτόν θέσιν, ἄνευ τῆς συνεργασίας σφύρας ἢ ἄκμονος, τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸ ἀντίτυπον,—οἱ ζῶντες λίθοι, οἵτινες μετὰ χαρᾶς ὑποβάλλονται εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐκτελούμενον ἔργον τῆς προπαρασκευῆς θέλουσιν εἶσθαι τελείως διοργανωμένοι ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν αὐτοῦ, ὡς τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον, ὅποτε θὰ ἐνωθῶσι μετ' αὐτοῦ λίραν τοῦ καταπετάσματος—ἄνευ συγχύσεως, ἢ ἀταξίας, ἄνευ περαιτέρω ἀνάγκης προπαρασκευῆς τινος ἢ διευθετήσεως.

Ἐν τούτοις, αἱ Γραφαὶ ἀναγνωρίζουσιν ἐνότητα, ἢ σχέσιν ὑφισταμένην μεταξὺ τῶν ζώντων τούτων λίθων, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περιόδου τῆς προπαρασκευῆς αὐτῶν. Πράγματι ὅμως, αἱ Γραφαὶ προβαίνουνσιν ἀκόμη περαιτέρω, καὶ ἀναγνωρίζουσι **προδκαιρον**, καὶ **προδωρινὴν διοργάνωσιν**, ἣτις ἐπιτρέπει εἰς ἕκαστον μέλος τῆς μελλούσης Βασιλείας, νὰ συμμετάσχη μετὰ τοῦ μεγάλου Διλασκάλου καὶ Ἀρχι-οικοδόμου εἰς τὸ προπαρασκευαστικὸν ἔργον «τῆς οἰκοδομῆς ἀλλήλων εἰς τὴν ἀγιωτάτην πίστιν»,—διὰ παροχῆς βοηθείας εἰς ἀλλήλους, ὅπως διαμορφώσωσι τοὺς χαρακτῆρας αὐτῶν, συμφώνως πρὸς τὰς γραμμὰς καὶ τὰ μέτρα τοῦ πρωτοτύπου—τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ. Καθόσον προχωροῦμεν εἰς τὴν λεπτομερῆ ἐξέτασιν τῶν διὰ τὸν παρόντα καιρὸν προωρισμένων θείων διατάξεων, πολλοὶ θὰ ἐκπλαγῶσιν, ὅταν θὰ παρατηρήσωσι, τὸ μέγεθος τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἐπαφῆκεν δι' ἕν ἕκαστον ἀτομικὸν μέλος τῆς νέας κτίσεως· ὅταν ὅμως ἀναγνωρίσωμεν τὸ γεγονός, ὅτι Οὗτος ζητεῖ προθύμους λατρευτάς, προθύμους θυσιαστάς, ἐμπνεομένους ὑπὸ τῆς πρὸς τὸν Κύριον, καὶ τὰς ἀρχάς τῆς δικαιοσύνης Αὐτοῦ, ἀγάπης, ὥστε νὰ καταθέσωσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν των, καὶ νὰ ᾤσι συνεργάται μετ' Αὐτοῦ, τότε καθίσταται φανερόν, ὅτι τὸ σχέδιον τοῦ Κυρίου, ἐπιτρέψαντος μεγάλην ἐλευθερίαν, εἶναι τὸ καλύτερον σχέδιον.—ἐκεῖνο δηλαδὴ τὸ ὁποῖον ἀσφαλέστερον δοκιμάζει τὴν πιστότητα τῆς καρδίας, τὸ ὁποῖον τελειότερον ἀναπτύσσει τὸν χαρακτῆρα, καὶ ἀποδεικνύει τὴν προθυμίαν ἐκάστου, ὅπως ἀκολουθήσῃ μετὰ τῶν ἄλλων

τὸν νόμον τῆς ἀγάπης, πράττων πρὸς τοὺς ἄλλους, ὥπως αὐτὸς θὰ ἤθελεν ἵνα οἱ ἄλλοι ἔπραττον εἰς αὐτόν.

Τοιαύτη ἐλευθερία, ἡ συγκριτικὴ ἐλευθερία, καλῶς προσαρμόζεται εἰς τὸ διὰ τὸν παρόντα καιρὸν σχέδιον τοῦ Κυρίου—δηλαδή τὴν ἐκλογὴν τοῦ μικροῦ ποιμνίου, καὶ τὴν τελειοποίησιν αὐτοῦ κατὰ τὸν χαρακτῆρα, καὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν ὥπως ὧσιν οἱ Βασιλικοὶ Ἱερεῖς τοῦ μέλλοντος—ὑπερ ὅμως θὰ ἦτο ἐκτὸς πάσης ἁρμονίας, καὶ ἀνεπαρκὴς διὰ τὸ ἔργον τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ κόσμου, τὴν ὁποίαν ἐπιστροφὴν, ὑπάρχει γενικὴ πεποίθησις, ὅτι αὕτη ἐκτελεῖ. Ἐνεκεν δὲ ἀκριβῶς τοῦ πεπλανημένου τούτου δόγματος—δηλ. τῆς ὑποθέσεως, ὅτι ὁ Θεὸς ἐντείλατο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμον, καὶ νὰ καθυποτάξῃ τὰ πάντα εἰς ἑαυτήν, κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν—συμβαίνει ὥστε πολλὰ ἄτομα κάτοχα καλῆς κρίσεως, θαυμάζουσι καὶ ἀποροῦσι διὰ τὴν ἀπλότητα τοῦ ὁργανισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων. Παρατηροῦντες δὲ ὅποσον ἀκατάλληλος εἶναι μία τοιαύτη διάταξις διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ κόσμου, οἱ ἄνθρωποι ἀνέλαβον τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν ὁργανισμῶν ἐκείνων (τοὺς ὁποίους βλέπομεν εἰς τὰ διάφορα ἐκκλησιαστικὰ συστήματα τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου. Εἰς δὲ ἐκ τούτων εἶναι ὁ παπισμός, ὅστις εἶναι ἡ πλέον πανουργος καὶ ἰσχυρὰ ὁργάνωσις, τὴν ὁποίαν δύναται τις νὰ φαντασθῇ. Καὶ τὸ μεθοδιστικὸν ἐπισκοπελιανὸν σύστημα εἶναι ἐπίσης δεσποτικὸν σύστημα, ἀλλ' ἐπὶ ὑψηλοτέρου ἐπιπέδου. Τὸ σύστημα τοῦτο κυβερονᾷ διάφορον τάξιν. Ἡ ἐντελής δὲ καὶ πλήρης ὁργάνωσις τῶν δύο τούτων συστημάτων, εἶναι ἐκείνη ἣτις μετέδωκε εἰς τὸν Χριστιανικὸν κόσμον» τὰς ἐπιτυχίας των, καὶ τὴν δυνάμιν των. Καθόσον δὲ θὰ προχωρῶμεν, θὰ βλέπωμεν, ὅτι τὰ συστήματα ταῦτα, καὶ πᾶσαι αἱ «ἀ ν θ ρ ὠ π ι ν α ι ἐ κ κ λ η σ ί α ι», μεγάλως διαφέρουσιν ὡς πρὸς τὸν ὁργανισμόν αὐτῶν, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἐνεκαθίδρυσεν—ὅτι αἱ ὁδοὶ αὐτῶν, δὲν εἶναι ὁδοὶ Αὐτοῦ, καὶ τὰ σχέδιά των δὲν εἶναι σχέδια Αὐτοῦ, διότι καθὼς οἱ Οὐρανοὶ εἶναι ὑψηλότεροι τῆς γῆς, τοιοῦτοτρόπως αἱ ὁδοὶ καὶ τὰ σχέδια τοῦ Κυρίου εἶναι ὑψηλότερα τῶν σχεδίων τῶν ἀνθρώπων. (Ἡσα. νε' 8,9.) Μετ' ὀλίγον οἱ ἀληθεῖς τῇ καρδίᾳ θέλουσιν ἰδῆν, ὅτι μεγάλως ἐπλανήθησαν ἐγκαταλείψαντες τὴν ἀπλότητα τοῦ Χριστοῦ, καὶ προσπαθήσαντες νὰ γείνωσι σοφώτεροι τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ διεξαγωγῇ τοῦ ἔργου Αὐτοῦ. Τὰ ἀποτελέσματα θὰ ἀποδείξωσι τὴν σοφίαν Αὐτοῦ καὶ τὴν μωρίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Η ΚΑΤ ΟΝΟΜΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΑΝΤΙΘΕΤΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ.

Καθὼς ἐν τῷ τυπικῷ λαῷ πάντες ἦσαν Ἰσραηλῖται ὑπὸ ὀνοματικὴν τινα ἔννοιαν, ὀλίγοι δὲ συγκριτικῶς ἦσαν «πραγματικοὶ Ἰσ-

ραηλῖται» τοιουτοτρόπως καὶ εἰς τὸ ἀντίτυπον δὲν πρέπει νὰ ἐκπλαγῶμεν εὐρίσκοντες ὀνομαστικὴν τινα ἐκκλησίαν, καθὼς καὶ πραγματικὴν Ἑκκλησίαν, κατ' ὄνομα νέαν κτίσιν, καθὼς καὶ ἀληθῆ νέαν κτίσιν. Ἐκτοτε δὲ ὁ Χριστιανισμὸς ἀπέβη εἰς τινα βαθμὸν λαϊκός, κοινός, «ξιζάνια», «κατ' ἀπομίμησιν σίτος», καὶ ἐλυμαίνεται τὸν ἀγρὸν τοῦ σίτου, προσποιούμενος, ὅτι εἶναι γνήσιος σῖτος. Λύσκολον ἐν τούτοις ἀποβαίνει διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις δὲν δύναται νὰ ἀναγνώσῃ τὴν καρδίαν, νὰ διακρίνῃ ποῖος εἶναι ἀληθής, καὶ ποῖος εἶναι ψευδής, νὰ διακρίνῃ τὸν σῖτον ἀπὸ τὰ ξιζάνια. Ὁ Κύριος ὁμοῦς μᾶς διαβεβαίῃ, ὅτι Αὐτὸς γνωρίζει τὴν καρδίαν, καὶ ὅτι «Γνωρίζει Κύριος τοὺς ὄντας Αὐτοῦ». Πράγματι δὲ Οὗτος ἀναμύνει ἀπὸ ἡμᾶς ὅπως διακρίνωμεν μεταξὺ τοῦ ἀληθοῦς προβάτου, καὶ τῶν λύκων, τῶν ἐνδεδυμένων μὲ ἔνδυμα προβάτου, καὶ μεταξὺ τῆς ἀληθοῦς ἀμπέλου, ἣτις ἀποφέρει ἀληθεῖς καρπούς, καὶ τῶν τριβόλων καὶ ἀκανθῶν, αἵτινες ζητοῦσι νὰ φαίνωνται ὡς μέλη τῆς ἀληθοῦς ἀμπέλου, καὶ λέγουσιν εἰς ἡμᾶς νὰ κάμνωμεν τὸ αὐτό. Ἀλλὰ πέραν τῆς γενικῆς ταύτης ἐξετάσεως—εἰς τὴν ἐλευθέραν ἐξέτασιν τοῦ γενικοῦ ἐξωτερικοῦ χαρακτῆρος, ὁ Κύριος δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὸν λαὸν αὐτοῦ νὰ εἰσέλθῃ, λέγων· «Μὴ κρίνετε οὐδὲν πρὸ καιροῦ». Μεταξὺ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀναγνωρίζετε, ὡς νομίμους κλάδους τῆς ἀμπέλου, μὴ προσπαθήσετε νὰ κρίνητε, πόσος χρόνος θὰ ἀπαιτεῖτο δι' αὐτούς, ὅπως παραγάγωσιν ὀρίμους καρπούς. Τοῦτο πρέπει νὰ τὸ ἀφήσωμεν εἰς τὸν Πατέρα, τὸν Γεωργόν, ὅστις ἀφαιρεῖ πάντα κλάδον, ἢ μέλος «μὴ φέροντα καρπὸν». Ἡμεῖς ἐπομένως θὰ ἀφήσωμεν εἰς τὸν Γεωργόν τὴν ἀποκάθαρσιν τῆς «ἀμπέλου»,—τὴν διόρθωσιν παντὸς ἀληθῶς ἀφιερωμένου μέλους τῆς Ἑκκλησίας τοῦ Χριστοῦ—ἀφίνοντες εἰς αὐτόν, ὅπως ἐκτελέσῃ τὸν ἀφορισμὸν, ἀναγνωρίζοντες ὅτι Αὐτὸς ἐφύτευσε καὶ ἐπότισεν ἐπίσης καὶ κάμνη νὰ ἐκβλαστάνῃ πᾶς κλάδος ἐν τῇ ἀληθῇ ἀμπέλῳ. Τὸ πνεῦμα τῆς ἀμπέλου, πρέπει νὰ ἀναγνωρίζηται εἰς τινα βαθμὸν, εἰς ἕκαστον κλάδον ἢ μέλος, ἕκαστος δὲ πρέπει νὰ ἐνθαρρύνηται καὶ νὰ ὑποβοηθῇται εἰς τὴν αὔξησίν του. Ἡ ἀγάπη πρέπει νὰ εἶναι ὁ νόμος μεταξὺ πάντων τούτων τῶν κλάδων, καὶ μόνον καθόσον ὁ Θεὸς Λόγος ἀκούεται, καὶ οὐχὶ ὅμως πέραν τῆς ἐξουσιοδοτήσεως αὐτοῦ, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἔχει τὸ δικαίωμα ἕκαστος κλάδος νὰ κρίνῃ, νὰ ἐλέγχῃ, ἢ κατ' ἄλλον τινα τρόπον νὰ ἀποκαθαίρῃ ἢ νὰ κάμνῃ ὅτιδῆποτε ἄλλο, εἰς ἄλλον τινα κλάδον, ἢ κλῆμα. Τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης, πρέπει ἀπεναντίας νὰ καθοδηγῇ, καὶ παρακινεῖ ἡμᾶς πρὸς ἔλεος, ἀγαθωσύνην, μακροθυμίαν, καὶ ὑπομονὴν μέχρι τῶν ὀρίων ἐκείνων τῶν ἐπιτρεπομένων ὑπὸ τοῦ μεγάλου Γεωργοῦ· ἅτινα καθὼς ὑπεδείξαμεν εἶναι εὐρέα καὶ ἐλευθέρια, καὶ προωρίσθησαν πρὸς ἀνάπτυξιν χαρακτῆρος εἰς πᾶν κλῆμα.

Πάντα ταῦτα ὁμοῦς διαφέρουσιν εἰς τοὺς ἀνθρωπίνους ὁργανισμούς, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἄγνοιαν αὐτῶν, ἢ τὴν ὑπ' αὐτῶν ἐγκα-

τάλειψιν τῆς ἀπλότητος τῶν Θείων διατάξεων. Οὗτοι κατέστρωσαν αὐθαιρέτους κανονισμούς, ὅσον ἀφορᾷ περὶ τοῦ τίς δεόν νά ἀναγνωρίζηται ὡς μέλος ἢ κλῆμα τῆς ἀμπέλου, καὶ ποῖος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νά εἰσέλθῃ εἰς πλήρη ἐπικοινωνίαν· ἐπέβαλλον παρανόμους φορολογίας, καὶ διαφόρους κανονισμούς, καὶ διατάξεις τὰς ὁποίας αἱ Γραφαὶ δὲν ἐπιβάλλουσι, καὶ ἐπενόησαν ἀναρίθμητα σύμβολα πίστεως, καὶ ὁμολογίας, τὰς ὁποίας αἱ Γραφαὶ δὲν ἐπιδοκιμάζουσι, καὶ ἐπιβάλλουσι ποινὰς διὰ τὰς παραβάσεις ἐκείνων τῶν κανονισμῶν, τοὺς ὁποίους αἱ Γραφαὶ δὲν ἐπιβάλλουσι, καὶ ἔκαμον κανονισμούς ἀφορισμῶν καὶ ἀναθεμάτων, κλπ. ἐναντίους πρὸς πᾶσαν ἐξουσιοδότησιν, δοθεῖσαν εἰς τὴν ἀληθῆ ἐκκλησίαν, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀληθῆ ἄμπελον, τὴν νέαν κτίσιν.

Ἔχομεν ἤδη ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καλεῖται ἐν ταῖς Γραφαῖς τὸ «Μυστήριον τοῦ Θεοῦ» (Τόμ. Α΄ Κεφ. Ε΄), διότι, παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα ἢ ἐκκλησία θὰ εἶναι τὸ Μεσσιανικὸν Σῶμα, ὅπερ ὑπὸ τὴν κεχρισμένην αὐτοῦ Κεφαλὴν, τὸν Ἰησοῦν, θὰ κυβερνήσῃ καὶ εὐλογήσῃ τὸν κόσμον. Τὸ μυστήριον τοῦτο, ἢ μυστικὸν τὸ ἤδη τοῖς ἁγίοις ἀποκαλυφθέν ἐτηρήθη μυστικὸν κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας καὶ οἰκονομίας (Ἐφ. γ΄ 3-6) καὶ εἶναι τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ τὸ ὁποῖον ἐντὸς ὀλίγου θὰ τελειώσῃ, ὁπότε θὰ τελειώσῃ ἡ νέα κτίσις, εἰς τὸ τέλος τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος. Ἔχομεν ἤδη ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπίσης εἰς τὸ γεγονός, ὅτι αἱ Γραφαὶ ὁμιλοῦσι περὶ τῆς Βαβυλῶνος, ὡς περὶ πλαστοῦ τινος συστήματος (μητρὸς καὶ θυγατέρων—τινῶν μὲν ἐξ αὐτῶν περισσότερον, τινῶν δὲ ὀλιγώτερον διεφθαρμένων τινῶν καλλιτέρων, τινῶν δὲ πτωχοτέρων συστημάτων, πλαστῶν καὶ νόθων) ὅπερ καλεῖται τὸ «Μυστήριον τῆς ἀνομίας». Δὲν πρέπει ὅμως νά ἐννοήσωμεν ὅτι οἱ ἰδρυταὶ τῶν πλαστῶν τούτων συστημάτων, ἐκ προθέσεως καὶ ἀπὸ σκοποῦ διωργάνωσαν ταῦτα, πρὸς τὸν σκοπὸν, ἵνα παραπλανήσωσι τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ. Μᾶλλον πρέπει νά ἐνθυμιώμεθα, ὅτι ὁ Σατανᾶς εἶναι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον αἱ Γραφαὶ κατηγοροῦσιν ὡς «πλανήσαντα ὁλόκληρον τὸν κόσμον» ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου· ὡς θέσαντα τὸ κακὸν διὰ καλόν καὶ τὸ καλὸν διὰ κακόν, τὸ φῶς διὰ σκότος, καὶ τὸ σκότος, διὰ φῶς. Ὁ Σατανᾶς «ἤδη ἐργάζεται εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας» (Ἡσα. ε΄ 20. Ἐφεσ. 6΄ 2.) προτείνας ἀκόμη καὶ τὴν συνεργασίαν αὐτοῦ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν. Εὐχαριστεῖται νά συνεργάζεται μετὰ πάντων τῶν ἀκολούθων τοῦ Ἰησοῦ, τοὺς ὁποίους δύναται νά ἀποπλανήσῃ ἀπὸ τοῦ νά βαδίζωσιν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Διδασκάλου. Καθὼς δὲ προσεπάθησε νά πείσῃ τὸν Κύριον ἡμῶν, ὅτι ὑπάρχον καλλίτεραι ὁδοὶ—ὁδοὶ αἵτινες ἀπῆλθον ὀλιγωτέραν προσωπικὴν θυσίαν καὶ αὐταπάρνησιν, παρ' ὅσον ἀπῆλθον αἱ ὁδοὶ τοῦ Πατρὸς—διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἡδύνατο νά εὐλογήσῃ πάσας τὰς φυλάς τῆς γῆς, τοιοῦτοτρόπως, ὁ ἴδιος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγε-

λικοῦ τούτου αἰῶνος, σκοπὸν εἶχε νὰ πείσῃ τοὺς ἀληθῶς ἀφιερωμένους ἀδελφοὺς τοῦ Κυρίου, ὅπως υἱοθετήσωσι τὰ σχέδιά του.— καὶ νὰ μὴ ἀποδίδωσιν ἐπισταμένην προσοχὴν εἰς τὸ σχέδιον καὶ κανονισμοὺς τοῦ Πατρὸς. Οὗτος θὰ ἤθελεν ὅπως οὗτοι γίνωσι πάνσοφοι—νὰ νομίζωσι δηλαδή, ὅτι θὰ ἠδύναντο νὰ ὑπηρετήσωσι τὸν Κύριον καλλίτερον, δι' ἄλλων τινῶν μεθόδων ἢ ἐκείνων αἵτινες ἐμπεριέχονται εἰς τὰς Γραφάς. Οὗτος θὰ ἤθελεν ὅπως οὗτοι ὑψηλοφρονῶσι, καὶ κατέχονται ὑπὸ αἰσθημάτων ὑπερηφανείας καὶ ζήλου διὰ τὰ ἀνθρώπινα αὐτῶν συστήματα, διὰ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐκτελοῦσι, καὶ διὰ τὰς διοργανώσεις, τὰς ὁποίας οὗτοι ἀπετέλεσαν. Οὐδεμίαν ἐπιτυχίαν ἔσχε παρὰ τῷ Κυρίῳ ὁ Σατανᾶς, τῆς ἀπαντήσεως αὐτοῦ οὔσης ἀμεταβλήτου, «Εἶναι γεγραμμένον». Ἀλλὰ δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ μὲ τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτοῦ. Πολλοί, πολλοὶ λησμονοῦσι τί εἶναι γεγραμμένον, παραμελοῦσι τὸ παράδειγμα καὶ τοὺς λόγους τοῦ διδασκάλου, παραμελοῦσι τὸ παράδειγμα καὶ τοὺς λόγους τῶν Ἀποστόλων, καὶ προσπαθοῦσι νὰ διεξαγάγωσι χίριν τοῦ Θεοῦ, σχέδιον, τὸ ὁποῖον οὗτοι ἐλπίζουν καὶ πιστεύουσιν ὅτι Οὗτος ἐπιδοκιμάζει, καὶ τὸ ὁποῖον οὗτοι πιστεύουσιν ὅτι θὰ καταλήξῃ πρὸς δόξαν Αὐτοῦ.

Ὅποσον πεπλανημένους, οἱ τοιοῦτοι θέλουσιν ἀνεύρῃ ἑαυτούς, ὅταν μετ' ὀλίγον θὰ ἴδωσι τὴν Βασιλείαν, ὡς ὁ Θεὸς ἀρχικῶς ἔσχεδιάσεν αὐτήν, καὶ τὴν ὁποίαν ἔκτοτε ἐπεξεργάσθη κατὰ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ βουλήν! Τότε οὗτοι θέλουσιν ἀνακαλύψῃ, πόσον καλλίτερον εἶναι τὸ νὰ ᾧσι προσεκτικοί, ὅπως διδάσκωνται παρὰ τοῦ Κυρίου—νὰ ἐκτελῶσι τὸ ἔργον αὐτοῦ, κατὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον, μᾶλλον παρὰ νὰ ἐργάζωνται δι' Αὐτόν, κατὰ τρόπον τὸν ὁποῖον Αὐτὸς δὲν ἀναγνωρίζει. Ἡ ἐπιτυχία τῶν ἀνθρωπίνων τούτων σχεδίων—καθὼς εἰς τὸν Παπισμὸν, Μεθοδισμόν, καὶ ἀναλόγως εἰς τὰς ἄλλας ἀποχρώσεις—ὑποβοηθεῖ εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τὰ συστήματα ταῦτα «ἰσχυρὰς πλάνας».

Ὁ Κύριος δὲν ἐπενέβη, ἥ ἀπέτρεψεν τὴν αὔξησιν τῶν ζιζανίων εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ σίτου, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος. Ἀπεναντίας, ἐδίδαξε τὸν λαὸν τοῦ νὰ ἀναμένῃ ὅτι ἀμφότερα θὰ συναυξάνωσιν ὁμοῦ, μέχρι τοῦ χρόνου τοῦ «θερισμοῦ», ὁπότε ὁ ἴδιος θὰ ἦτο παρὼν, ἐπιβλέπων τὸν διαχωρισμὸν, συναυροῖζων τὸν σῖτον εἰς τὸν σιτοβολῶνα αὐτοῦ (τὴν ἔνδοξον κατάρστασιν) καὶ ἐπιτηρῶν τὴν δέσμευσιν τῶν ζιζανίων, διὰ τὸν μέγαν καιρὸν τῆς θλίψεως, μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ αἰὼν θὰ τελειώσῃ, καὶ καταστρέφων τούτους ὡς ζιζάνια, ἢ ἀπομιμήδεις τῶν νέων κτισμάτων χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἐξολοθρεύσῃ τούτους, ὡς ἀνθρώπινα ὄντα. Ἀληθῶς δέ, πολλὰ ἐκ τῶν ζιζανίων εἶναι ἀξιοσέβαστα, ἡθικά, καὶ καθὼς ὁ κόσμος μεταχειρίζεται τὴν φρεσίν, «καλοὶ ἄνθρωποι». Τοιοῦτοτρόπως μεταξὺ πασῶν τῶν ἐθνικῶν θρησκειῶν, ὑπάρχουσι στοιχεῖα καλὰ, καίτοι πολὺ ὀλιγώτερα ἢ μεταξὺ τῶν ζιζανίων, αἱτι-

να μεγάλως ηὐλογήθησαν, καὶ ὠφελήθησαν κατὰ πάντα τρόπον, ἔνεκα τῆς στενῆς αὐτῶν συναφείας μετὰ τοῦ ἀληθοῦς σίτου, καὶ τὴν ἐκ μέρους αὐτῶν ἀναγνώρισιν τοῦ πνεύματος τοῦ Κυρίου εἰς τὴν ὁμάδα τοῦ σίτου.

Τὸ Μυστήριον τοῦτο τῆς Ἀνομίας, («Βαβυλὼν», σύγχις, χριστιανικὸς κόσμος) καθὼς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει ἡμῖν, εἶχεν ἀρχίσῃ ἤδη τὸ ἔργον αὐτοῦ, μεταξὺ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ· τὸ ἔργον ὅμως ἐκεῖνο ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Παύλου καὶ τῶν ἄλλων Ἀποστόλων ἦτο ἀσήμαντον. Καθ' ὃν χρόνον οἱ Ἀπόστολοι διέμενον μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, οὗτοι ἠδύναντο νὰ ὑποδεικνύωσι τινὰς ἐκ τῶν ψευδοδισκάλων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ὁ Σατανᾶς ἐζητεῖ κρυφίως, ἰδιαιτέρως, μυστικῶς, νὰ ἐγκαθιδρύσῃ τὰς καταδικαστέας αἰρέσεις αὐτοῦ, ὅπως ὑπονομεύσῃ τὴν πίστιν, καὶ ἀπομακρύνῃ τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὰς ἐλπίδας, καὶ ὑποσχέσεις, καὶ ἀπλότητας τοῦ Εὐαγγελίου. (Β' Πέτρου 6' 1). Ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος ὁμιλεῖ ἐπίσης ἐν γενικαῖς γραμμαῖς περὶ τινων ἐκ τούτων, ὡς ἀρχισάντων ἤδη τὸ ἔργον τῆς Ἀνομίας, καὶ ὀνομάζει τινὰς ἐξ αὐτῶν προσωπικῶς, τὸν Ὑμέναιον καὶ τὸν Φίλητον, καὶ συντροφίαν αὐτῶν, «οἵτινες ἀπεπλανήθησαν ὡς πρὸς τὴν ἀλήθειαν», κλπ. «ἀνατρέποντες τὴν πίστιν τινῶν» (Β' Τιμ. 6' 17). Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τοὺς ψευδοδισκάλους τούτους καὶ τὰς πλάνας αὐτῶν, ὁ Ἀπόστολος κατέστησε προσεκτικὴν τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τῶν ἐν Ἐφέσῳ πρεσβυτέρων, ὑποδείξας εἰς αὐτὴν εἰδικῶς, ὅτι οἱ τοιοῦτοι θὰ ἤκμαζον μετὰ τὸν θάνατόν του—λύκοι βαρεῖς, μὴ φειδόνει τοῦ ποιμνίου. (Πράξ. κ' 29). Τοῦτο δὲ θαυμασίως εὐρίσκεται ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὴν πρόρρησιν τοῦ Κυρίου, διὰ τῆς παραβολῆς του (Ματθ. ιγ' 25,39). Ὁ Κύριος ἡμῶν σαφῶς ὑποδεικνύει ὅτι οἱ ψευδοδιδάσκαλοι οὗτοι, καὶ τὰ ψευδῆ αὐτῶν δόγματα, ἦσαν τὰ ὄργανα τοῦ Σατανᾶ, ὅστις ἔσπειρε τὰ ζιζάνια μεταξὺ τοῦ σίτου, τὸν ὁποῖον Αὐτὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἔσπειραν. «Ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι (οἱ εἰδικοί ὑπηρετεῖται, οἱ ἀπόστολοι) ἐκοιμῶντο ἦλθεν ὁ ἐχθρὸς καὶ ἔσπειρε ζιζάνια».

Δυνάμεθα δὲ νὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι, οὐχὶ μετὰ μακρὸν χρόνον, ἀφ' ὅτου οἱ Ἀπόστολοι ἐκοιμήθησαν, συνέβη ὥστε, τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνταγωνισμοῦ, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Σατανᾶ, νὰ ὁδηγήσῃ βῆμα πρὸς βῆμα εἰς τὴν τελικὴν διοργάνωσιν τοῦ μεγάλου συστήματος τοῦ Ἀντιχρίστου,—τοῦ Παπισμοῦ. Ἡ διοργάνωσις δὲ αὐτοῦ, καθὼς ἔχομεν ἤδη παρατηρήσῃ, (Τόμος Β' Κεφάλ. Θ'.) δὲν ἐπῆλθε στιγμιαίως, ἀλλὰ βαθμιαίως· — ἀρχίσαν νὰ ἀναλαμβάνῃ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, μόλις κατὰ τὸν τέταρτον αἰῶνα. Ὁ μέγας Ἀντίχριστος τόσον ἐπιτυχῶς ἤκμασεν ἐπὶ τινι καιρῶν, ὥστε πᾶσαι αἱ ἱστορίαι, αἱ ἀπὸ τῆς περιόδου ἐκείνης, μέχρι τῆς «μεταρρυθμίσεως» γραφεῖσαι, πραγματικῶς ἀφήρουν ἀπὸ πᾶν πρόσωπον ἢ ἀπὸ πᾶσαν τάξιν τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα Χριστιανός,

ἢ νὰ θεωρῇται ὀρθόδοξος καὶ πιστός, ἐὰν ὁ τιοῦτος δὲν ἀνῆκεν, ἢ εἰς τινὰ βαθμὸν δὲν ὑπεστήριξε τὸ Ἀντιχριστιανικὸν τοῦτο σύστημα. Εἰς ἄλλους δὲ δὲν ἐπετρέπετο νὰ ζῶσιν, εἰ μὴ μυστικῶς, καὶ ὑπὸ ἀφορισμὸν, καὶ ἐὰν ποτε ἐγράφοντο ἱστορίαι περὶ αὐτῶν, προφανῶς αὗται κατεστρέφοντο· πιθανὸν ὅμως, καθὼς καὶ οἱ ἐν τῷ φωτὶ τῆς παρούσης ἀληθείας περιπατοῦντες σήμερον, οἱ πιστοὶ τοῦ καιροῦ ἐκείνου ἦσαν τόσον ἀσήμαντοι, ὥς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἐπιρροήν, ὥστε οὐδεὶς ἐκρινεν αὐτοὺς ἀξίους μνείας καὶ προσοχῆς, συγκριτικῶς πρὸς τὸ μέγα, καὶ θαυμαστὸν ἐκεῖνο σύστημα, κατὰ τοῦ ὁποίου οὗτοι ἀντεπεξήρχοντο, καὶ τὸ ὁποῖον τόσον ταχέως ἀνηρριχήθη εἰς τὴν ἐπιρροήν καὶ τὴν δύναμιν εἰς τε τὰ γήϊνα καὶ τὰ πνευματικὰ ζητήματα.

Μετὰ τὴν Μεταρρύθμισιν, ὁ Σατανᾶς καὶ πάλιν ἐπέδειξε τὴν πανουργίαν αὐτοῦ, διοργανώσας νέαν φατρίαν, (ἐκάστην νέαν προσπάθειαν πρὸς προσέγγισιν τῆς ἀληθείας) εἰς ἕτερον Ἀντίχριστον, οὕτως ὥστε σήμερον νὰ ἔχωμεν, ὅχι μόνον τὴν ἀρχέγονον «μητέρα τῶν πορνῶν» ἀλλὰ καὶ τὰς πολλὰς αὐτῆς θυγατέρας. (Ἰδὲ Γ'. Τόμον σελ. 41, 172, 174). Ἐχοντες δὲ ὑπ' ὄψιν τὰ γεγονότα ταῦτα, δὲν θὰ ἀναζητήσωμεν τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, ἐκτὸς καθόσον εὐρίσκομεν ταύτην ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, ἥτις προφανῶς διεφυλάχθη μέχρις ἡμῶν μετὰ περισσῆς ἱερότητος καὶ ἀγνότητος, ἐκτὸς τῆς παρεισγραφῆς ἐκείνης, ἥτις καταφαίνεται ἐν Ἰωάννῃ κα' 25, καὶ Α' Ἰωάννου ε' 7.

Θέλομεν ὅμως ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν ἡμῶν διὰ βραχέων εἰς τινὰ γεγονότα, ἅτινα ἀποδεικνύουσιν ἡμῖν, ὅτι αἱ Γραφαί, ὅχι μόνον διετηρήθησαν ἐν σχετικῇ καθαρότητι, ἀλλ' ὅτι συγχρόνως καὶ τὰ πολλὰ συστήματα, τὰ ἀξιοῦντα ὅτι διοργανώθησαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων, εἶναι ἐντελῶς διάφορα, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οὗτοι διοργάνωσαν, ἢ ἀφήγησις τοῦ ὁποίου παρέχεται ἡμῖν ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ.

(1) Ἐὰν ἡ ἀρχέγονος Ἐκκλησία διοργανώθῃ, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Παπισμοῦ, ἢ τῶν ἄλλων σημερινῶν ἀποχρώσεων, αἱ πρὸς τοῦτο ἀφηγήσεις θὰ ἦσαν διάφορα, ἀπὸ ὅτι εἶναι. Θὰ εἶχομεν δηλαδή, ἀφήγησιν τινὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐγκαταστάσεως τῶν Ἀποστόλων εἰς τὴν ἀποστολικὴν καθέδραν μετὰ μεγάλης πομπῆς, καθήμενον τὸν ἴδιον εἰς τινὰ μεγαλοπρεπῆ θέσιν ὡς Πάπαν, καὶ ὑποδεχόμενον τοὺς Ἀποστόλους ἐν βυσσίνοις ἐνδύμασιν ὡς καρδινάλιους, κλπ. κλπ. θὰ εἶχομεν αὐστηροτάτους νόμους καὶ κανονισμοὺς ὅσον ἀφορᾷ τὴν Παρασκευὴν, ὅπως ἀπέχομεν ἀπὸ τοῦ κρέατος, κλπ. — θὰ εἶχομεν ἀφήγησιν τινὰ περὶ τοῦ «ἀγιασμοῦ» τὸν ὁποῖον θὰ ἐρρῶντιζεν ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ τοῦ πλήθους, καθὼς καὶ περὶ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ. Ἡ Μαρία, ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν δὲν θὰ ἐλησιμονεῖτο. Διήγησις τις θὰ παρείχετο ἡμῖν περὶ θαυματουργοῦ συλλήψεώς της, καὶ θὰ ὠνο-

μάζετο ὡς «μήτηρ Θεοῦ», αὐτὸς δὲ ὁ Ἰησοῦς θὰ παρίστατο, ὡς ἀποδίδων εἰς αὐτὴν εἰδικὴν τιμὴν, καὶ ὡς διδάσκων τοὺς Ἀποστόλους νὰ τὸν πλησιάζωσι διὰ μέσου αὐτῆς. Ὑπαινιγμός τις θὰ μετεδίδετο ἡμῖν περὶ τῶν «ἀγίων λαμπάδων» πότε καὶ πῶς καὶ ποῦ ἔπρεπεν αὗται νὰ χρησιμοποιῶνται· ἐπίσης θὰ ἐγνωρίζοιεν τι ὡς πρὸς τὴν ἐπὶ κλήσιν τῶν ἀγίων· ἐπίσης θὰ εἶχομεν ὑπαινιγμὸν τινα περὶ τῆς «ἀναμιμνήσκου θυσίας» καὶ πῶς ὁ Πέτρος, συναναστρεφόμενος μετὰ τῶν ἄλλων Ἀποστόλων, θὰ ἀνεγνωρίζετο ὡς Πάπας, πῶς οὗτοι θὰ ἔπιπτον πρηνεῖς ἐνώπιόν του, καὶ πῶς οὗτος θὰ ἐξετέλει τὴν «θυσίαν» χάριν ὄλων ἐκείνων, διακηρύττων, ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἀναδημιουργήσῃ τὸν Χριστόν, διὰ τοῦ ἄρτου, καὶ νὰ θυσιάσῃ πάλιν τοῦτον διὰ τὰς προσωπικὰς παραβάσεις. Θὰ εἶχομεν ἀφήγησίν τινα διὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Στεφάνου, πῶς ὁ Πέτρος ἢ οἱ ἄλλοι «ἀφιέρωσαν» τάφον δι' αὐτόν, οὕτως ὥστε οὗτος νὰ κεῖται ἐν «ἀφιερωμένῳ τόπῳ» καὶ πῶς οὗτοι ἔθεσαν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ «ἀγίαν τινα λαμπάδα», ἐνῷ ἔψαλλον ἐπ' αὐτοῦ διαφόρους πορσευχάς. Θὰ εἶχομεν διαφόρους κανόνας καὶ κανονισμοὺς διὰ τὰς διαφόρους τάξεις τοῦ κλήρου, καὶ πῶς οἱ «λαϊκοὶ» δὲν εἶναι «ἀδελφοί» αὐτῶν, ἀλλ' ὑποτακτικοὶ εἰς αὐτούς. Θὰ εἶχομεν ἐπίσης ἀξιώματα μετὰ τοῦ κλήρου, ἀνώτερα καὶ κατώτερα, Αἰδέσιμος, Αἰδεσιμώτατος, Παναγιώτατος, Ἐπίσκοπος, Ἀρχιεπίσκοπος, Καρδινάλιος καὶ Πάπας· καὶ ἰδιαιτέρας ὁδηγίας πῶς ἕκαστος ἐξ αὐτῶν καὶ πάντες, ἔπρεπε νὰ ἀποκτῶσι τὰ ἀξιώματα ταῦτα, ζητοῦντες ὁ εἰς τιμὴν παρὰ τοῦ ἄλλου, καὶ πῶς θὰ ἠδύναντο νὰ γείνωσιν οἱ μεγαλείτεροι.

Τὸ γεγονός δὲ ὅτι ταῦτα πάντα δὲν ὑπαινίσσονται ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, ὑπ' οὐδεμίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως, εἶναι ἐκ πρώτης ὥψεως, φανερά ἀπόδειξις, ὅτι τὰ συστήματα, ἅτινα ἀξιοῦσιν εἶτε ἐν ὄλῳ εἶτε ἐν μέρει τοιαύτας διαιρέσεις τῆς Ἐκκλησίας, τοιαῦτα ἀξιώματα, τοιαῦτα ὑπουργήματα, κλπ. δὲν διοργανώθησαν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, ἢ ὑπὸ τὴν καθοδηγίαν αὐτῶν, ἀλλ' οὔτε καὶ ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὅστις διώρισεν αὐτοὺς καὶ ἀνεγνώρισε τὸ ἔργον αὐτῶν. — Ἰωάν. ιε' 16. Πράξ. α' 2. Ἀποκ. κα' 14.

(2) Τοῦτο ἀποδεικνύει, προσθετικῶς, ὅτι ἡ Γραφή δὲν ἐταξινομήθη ὑπὸ τῶν σοφῶν τούτων διοργανωτῶν, διότι ἐὰν οὗτοι ἐπεξεργάζοντο αὐτήν, εἶναι βέβαιον θὰ ἐπλούτιζον αὐτήν ἀφθόνω δια τῶν εἰσηγήσεων ἐκείνων τὰς ὁποίας ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν.

(3) Ἐχοντες λοιπὸν τὴν μαρτυρίαν ταύτην καὶ τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι «ἡ μήτηρ» καὶ αἱ πολυάριθμοι «θυγατέρες» ἢ συστήματα τῆς παρούσης ἡμέρας δὲν ἐγκαθιδρούθησαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων, ἀλλ' ὅτι ταῦτα προῆλθον ἐκ τῆς σήψεως τῶν διεφθαρμένων αὐτῶν διδασκαλιῶν, καὶ ὅτι ἐπομένως εἶναι ἀπλᾶ ἀνθρώπινα συστήματα—προσπάθειαι δηλαδὴ ὅπως γείνωσι σο-

φώτεροι τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Θείου ἔργου—ἃς ἔχωμεν μεγαλητέραν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἃς ἐπιστήσωμεν τὴν μεγαλητέραν ἡμῶν προσοχὴν ἀκόμη καὶ εἰς τὰς μικροτέρας λεπτομερείας, τὰς ἐνώπιον ἡμῶν τιθεμένας, τόσον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζητημάτων.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἑξ χιλιάδων ἐτῶν τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου, μέχρι τοῦ παρόντος καιροῦ, ὁ Θεὸς ἐπέτρεψεν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐν γένει, ὅπως τοῦτο προσπαθῇ νὰ κάμῃ ὅτι ἡδύνατο καλλίτερον πρὸς λύσιν τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς. Ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος ἐδημιουργήθη μετὰ τοιούτων ἰδιοτήτων τοῦ νοῦς αὐτοῦ, ὥστε νὰ δύναται νὰ τιμᾷ καὶ νὰ λατρεύῃ τὸν Δημιουργὸν αὐτοῦ. Αἱ ἰδιότητες δὲ ἐκεῖναι τῆς διανοίας αὐτοῦ δὲν ἐξηλείφθησαν ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τῆς πτώσεως,—διότι δὲν ἐπῆλθε βεβαίως τελεία κατάπτωσις, ἐφ' ὀλοκλήρου τοῦ γένους. Καθὼς ὁ Θεὸς ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐξασκήσωσιν καὶ τὰς ἄλλας ἰδιότητας τοῦ νοῦς αὐτῶν ὡς οὗτοι θὰ ἠθέλον, τοιοῦτοτρόπως ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς νὰ ἐξασκήσωσι τοὺς ἠθικοὺς καὶ θρησκευτικοὺς αὐτῶν χαρακτῆρας, συμφώνως πρὸς τὰς ἰδίας ἐαυτῶν κλίσεις. Δυνάμεθα δὲ νὰ ἴδωμεν, ὅτι ἐκτὸς τοῦ κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ καὶ τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραὴλ, καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν προελθουσῶν ἐπιδράσεων ἐπὶ τοῦ κόσμου, ὁ Θεὸς ἀφῆκε τὸν κόσμον μόνον—ἀφῆκε δηλ. αὐτόν, ὅπως πράξῃ τὸ κάλλιστον αὐτοῦ, πρὸς ἰδίαν ἐαυτοῦ ἀνάπτυξιν, κλπ. Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἐαυτοῦ ἀγνοίᾳ καὶ τυφλότητι, ἀπέβη εὐχερῆς λεία εἰς τὰ τεχνάσματα καὶ τὰς παγίδας τοῦ Σατανᾶ καὶ τῶν πεπτωκότων ἀγγέλων, οἵτινες μέσῳ διαφόρων μορφῶν δεισιδαιμονίας, ψευδο-θρησκειῶν, μαγείας, κλπ. ἔστρεψε τὰ πλήθη μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐξηγῶν τὴν κατάστασιν ταύτην λέγει, ὅτι τοῦτο συνέβη, διότι ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἐγνώρισαν τὸν Θεόν, δὲν ἐδόξασαν Αὐτόν, ὡς Θεόν, οὔτε ἠὺχαρίστησαν Αὐτόν, ἀλλ' ἐματαιώθησαν εἰς τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν, καὶ ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδιά ἐσκοτίσθη, καὶ ὁ Θεὸς παρέδωκεν αὐτοὺς—ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς νὰ λάβωσι τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐπροτίμησαν, ὅπως ἐκμάθωσι μαθήματά τινα, σχετικῶς πρὸς τὴν ἰδίαν ἐαυτῶν ἐξαχρείωσιν, καὶ ἐκδηλωθῇ διὰ τῆς καταπτώσεως εἰς τὴν ὁποίαν περιῆλθον, τὸ ἁμαρτωλὸν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ἡ μωρία αὐτῶν, ἀκουσάντων εἰς ἐτέραν τινὰ συμβουλήν ἢ εἰς τὴν τοῦ Δημιουργοῦ αὐτῶν.

Καθὼς δὲ ἔχομεν ἤδη παρατηρήσῃ ὁ Κύριος δὲν προτίθεται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς τὴν ἀσθενῆ καὶ πεπτωκυῖαν ταύτην κατάστασιν, ἀλλ' ὅτι διὰ μέσου τῆς νέας κτίσεως, ἐν τῷ ἰδίῳ ἐαυτοῦ καιρῷ, ἡ γνῶσις τοῦ Κυρίου, θὰ προσεγγίσῃ ἕκαστον μέλος τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας, μετὰ πλήρους εὐκαιρίας, ὅπως ἔλθωσιν εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, καὶ εἰς πάσας τὰς εὐλογίας, τὰς ἐξασφαλισθείσας διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως.

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦμεν νὰ δηλώσωμεν ἐνταῦθα, εἰδικώτερον, εἶναι ὅτι, καθὼς ὁ Θεὸς ἐγκατέλειπεν τὰ ἄπιστα ἔθνη, τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸν οὕτω λεγόμενον Χριστιανικὸν κόσμον, ἐγκαταλείπει μόνον του, ἐπιτρέπων εἰς ἐκείνους οἵτινες ἔλαβον μέρος τι τοῦ φωτός τῆς Θείας ἀποκαλύψεως, νὰ τὸ μεταχειρισθῶσιν, καθὼς οὗτοι θὰ ἤθελον,—ὅπως προσπαθῇσιν νὰ ἐπιφέρωσι βελτιώσεις τινὰς ἐπὶ τοῦ Θείου σχεδίου, καὶ νὰ διοργανώσωσιν ἀνθρώπινα συστήματα, κλπ. Πάντα δὲ ταῦτα δὲν σημαίνουν, ὅτι δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐπέμβῃ, ἀλλ' οὔτε καὶ ὅτι ἐπιδοκιμάζει τὰς διαφόρους ταύτας ἀντιφατικὰς, καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐπιβλαβεῖς πλάνας καὶ ἰδρύματα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικισμοῦ. Αἱ πείραι δὲ αὗται θὰ ἀποτελέσωσιν ἕτερον μάθημα, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον θὰ ἐλέγξῃ πολλοὺς, ὅποτε οὗτοι θέλουσιν ἀναγνωρίσῃ τὴν μεγάλην ἔκθασιν τοῦ Θείου Σχεδίου, καὶ θὰ ἴδωσι πῶς ὁ Θεὸς ἐπέμενε στερεῶς, ἐν τῇ ἐπεξεργασίᾳ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἀρχικῶν αὐτοῦ βουλῶν, καὶ πῶς πραγματικῶς περιεφρόνει τὰς μεθόδους καὶ τὰ τεχνάσματα τῶν ἀνθρώπων, ἐκπληρῶν τὴν ἔκθασιν τοῦ σχεδίου του, ποτὲ μὲν διὰ μέσου τούτων ἐν μέρει, ποτὲ δὲ μέσῳ τῶν ἀπολύτων ἐναντιώσεων τούτων. Τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔπραξε καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος, ὅταν ἐπέτρεψεν εἰς τινὰς ἐκ τοῦ ἔθνους ἐκείνου νὰ ἐκπληρώσωσι τὸ σχέδιόν του, καταδιώκοντες καὶ σταυρόνοντες τὸν Κύριον καὶ τοὺς Ἀποστόλους. Καὶ καθὼς τινες ἐξ αὐτῶν ἦσαν «ἀληθεῖς Ἰσραηλῖται» καὶ μετὰ ταῦτα ἠὺλογήθησαν, καὶ ἐξυψώθησαν, καὶ ἐγένοντο μέτοχοι τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, ἵνα καὶ μετὰ ταῦτα γίνωσι καὶ συμμέτοχοι τῆς δόξης αὐτοῦ, οὕτω καὶ τώρα, πιθανὸν νὰ ὑπάρχωσι πνευματικοὶ «ἀληθεῖς Ἰσραηλῖται», οἵτινες ὡς ὁ Παῦλος, νὰ λυτρωθῶσιν ἀπὸ τὰς παγίδας τοῦ Διαβόλου.

Ἔτερον σημεῖον εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως· ὁ Κύριος εἶχεν ὠρίσῃ εἰδικόν τινα καιρὸν διὰ τὴν ἑναρξιν τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, εἰδικόν τινα καιρὸν ἐπομένως, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἐκλεκτὴ Του νέα κτίσις θὰ εἶχεν ἀναπτυχθῇ καὶ προπαρασκευασθῇ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ. Προφανῶς δὲ ἦτο μέρος τοῦ Σχεδίου Του ὅπως εἰδικόν τι φῶς ἐπλάμψῃ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους τῆς περιόδου ταύτης. Ὁ Ἀπόστολος ὑπαινίσσεται τοῦτο, ὅταν λέγῃ καὶ ὁμιλῇ περὶ ἡμῶν, «εἰς τοὺς ὁποίους τὰ τέλη τῶν αἰώνων ἔφθασαν». (Α' Κορινθ. ι' 11). Ἦτο εἰς τὸ σημεῖον τῆς σ τ ρ ο φ ῆ ς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ καὶ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, ὅποτε ἡ Ὁδὸς, ἡ Ἀλήθεια, καὶ ἡ Ζωὴ ἐφανερώθη, «οἱ σκοτεινοὶ αἰῶνες» ἐπενέβησαν, καὶ τώρα εἰς τὸ σημεῖον τῆς στροφῆς τοῦ Εὐαγγελικοῦ καὶ Χιλιετοῦς αἰῶνος, τὸ φῶς λάμπει ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε—«πράγματα νέα καὶ παλαιά». Ἐνῷ δὲ δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι εἰς ἐκείνους οἵτινες ἦσαν ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸν Κύριον εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ

αἰῶνος ἐδόθη ἰδιαίτερον φῶς, καὶ οἱ τοιοῦτοι πάλιν σήμερον εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος θέλουσιν εὐνοηθῇ μὲ τὸ φῶς τῆς παρουσίας ἀληθείας, ἵνα δι' αὐτοῦ ἁγιασθῶσι, δὲν πρέπει νὰ νομίσωμεν, ὅτι τὸ ἴδιον μέτρον φωτὸς ἦτο ἀναγκαῖον πρὸς ἁγιασμόν καθ' ὅλους τοὺς ἐνδιαμέσους αἰῶνας, τινὲς τῶν ὁποίων φέρουσι τὸ ὄνομα τῶν «σκοτεινῶν αἰώνων». Δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ Κύριος ἐγκατελείφθη ἄνευ μαρτύρων, ἔστω καὶ ἐὰν οὗτοι ἀγνοοῦνται, ὑπὸ τῶν σελίδων τῆς ἱστορίας· ἀλλὰ μᾶλλον πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν τὴν ἄγνοιαν ταύτην, ὡς ὀφειλομένην εἰς τὴν συγκριτικὴν αὐτῶν ἀφάνειαν, καὶ ἔνεκα τῆς ἀποχῆς αὐτῶν, καὶ μὴ συγχρωτίσεως πρὸς τὰ μεγάλα ἀντι-Χριστιανικὰ συστήματα, —καίτοι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν πιθανὸν νὰ ἦσαν εἰς τὰ συστήματα ταῦτα. Τοιουτοτρόπως ἡ κλήσις τοῦ Κυρίου, ἣτις ἐφαρμόζεται ἤδη καθαρῶς ὑποδεικνύει, ὅτι πρέπει νὰ ἀναμένωμεν ὅπως εὕρωμεν πολλοὺς ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου ἐ ν τ ὸ ς τῆς Βαβυλῶνος, καὶ συγκεχυμένους, καὶ ἀποπλανημένους ὑπὸ τοῦ φατριασμοῦ. «Βαβυλὼν ἡ μεγάλη ἔπεσεν». «Ἐξελθε ἐξ αὐτῆς ὁ λαὸς μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς, καὶ ἵνα ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς μὴ λάβητε». — 'Αποκ. ιη' 2,4.

'Ανασκοπήσαντες οὕτως διὰ βραχέων τὰ τῆς 'Εκκλησίας, καὶ τὴν περιωρισμένην αὐτῆς ἱστορίαν, ὡς εἰσέλθωμεν ἤδη εἰς τὴν εὐρυτέραν ἐξέτασιν τῆς 'Εκκλησίας, ὡς αὕτη ἐγκαθιδρύθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Καθὼς ὑπάρχει ἓν μόνον Π ν ε ὤ μ α τοῦ Κυρίου, τὸ ὁποῖον πάντες οἱ ἰδικοὶ του κατέχουσι, τοιουτοτρόπως ὑπάρχει καὶ μία Κεφαλὴ, καὶ κ ἐ ν τ ρ ο ν τῆς 'Εκκλησίας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς. Δέον νὰ ἐνθυμώμεθα ἐν τούτοις, ἐν ὅλῳ τῷ ἔργῳ αὐτοῦ, ὁ Πατήρ εὐχερῶς ἀναγνωρίζεται, καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀφήγησιν, τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐπετελεῖτο ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρός, διὰ τῆς ἀδείας τοῦ Πατρός,—«Πᾶσα φυτεία τὴν ὁποίαν δέν ἐφύτευσεν ὁ Πατήρ μου ὁ Οὐράνιος ἐκριζωθήσεται». (Ματθ. ιε' 13). 'Ἡ ἀληθὴς ἐκκλησία, ἡ νέα κτίσις, εἶναι ἡ φυτεία τοῦ Πατρός. 'Ο Κύριος ἡμῶν ἔλεγεν· 'Εγὼ εἶμαι ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινὴ, ὑμεῖς τὰ κλήματα, καὶ ὁ Πατήρ μου εἶναι ὁ Γεωργός. Βραδύτερον δὲ μᾶς εἶπεν, ὅτι ὑπάρχει καὶ «ἄμπελος τῆς γῆς, ὀνομαστικὴ τις 'Εκκλησία, ψευδὴς τις ἐκκλησία, ἣτις δὲν εἶναι τοῦ Πατρός, καὶ ἣτις θὰ ἐκριζωθῇ. 'Ἡ καρποφορία τῆς ἀληθοῦς ἀμπέλου εἶναι 'Αγάπη, καὶ εἶναι πολύτιμος εἰς τὸν Πατέρα· ἡ καρποφορία δὲ τῆς ἀμπέλου τῆς γῆς, εἶναι ἐγωϊσμός ὑπὸ διαφόρους φορφάς, καὶ θὰ συναθροισθῇ τελικῶς εἰς τὸν μέγαν ληνὸν τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ, ἐν τῷ μεγάλῳ καιρῷ τῆς θλίψεως, μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ αἰὼν οὗτος θὰ τελειώσῃ.—'Ιωάν. ιε'. 1-6. 'Αποκ. ιδ' 19.

Ἐκαστος σπουδαστὴς τῶν Γραφῶν, θὰ ἔχῃ βεβαίως παρατηρήσῃ ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ οἱ 'Απόστολοι, δὲν ἀνεγνώριζον διαίρεσεις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς ἐπίσης καὶ πᾶν σχῆμα ἐν αὐτῇ, εἴτε

πραγματικὸν ἦτο τοῦτο, εἴτε κατ' ὄνομα. Δι' αὐτοὺς ἡ Ἐκκλησία ἦτο μία καὶ ἀδιαίρετος, καθὼς καὶ ἡ μία αὐτῆς πίστις, εἰς Κύριος, σία τοῦ Θεοῦ, Ἐκκλησία τοῦ ζῶντος Θεοῦ, Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων· τὰ δὲ ἄτομα αὐτῆς ἐκαλοῦντο «ἀδελφοὶ «μαθηταί» «Χριστιανοί». Πάντα ταῦτα τὰ ὀνόματα χρησιμοποιοῦνται ἀδιακρίτως περὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας, καὶ περὶ τῶν μικροτέρων συναθροίσεων—ἔστω καὶ ἐὰν ἀποτελῶνται ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς—καὶ περὶ τῶν ἀτόμων, ἐν Ἱερουσαλὴμ, Ἀντιοχείᾳ, ἢ ἀλλαχοῦ. Ἡ ποικιλία τῶν ὀνομάτων τούτων, καὶ ἡ γενικὴ αὐτῶν χρῆσις, σαφῶς συνεπάγεται, ὅτι οὐδὲν τῶν ὀνομάτων τούτων, προϋτίθετο νὰ εἶναι κύριον ὄνομα. Πάντα δὲ ταῦτα ἦσαν ἀπλῶς εἰκονικά τοῦ μεγάλου γεγονότος, τὸ ὅποιον ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ οἱ Ἀπόστολοι αὐτοῦ συνεχῶς ἐξέθετον, δηλαδή, ὅτι ἡ Ἐκκλησία, τὸ σῶμα, ὁμάς τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Κυρίου, εἶναι οἱ «ἐκλεκτοὶ» του—οἵτινες συμμετέχουσιν εἰς τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ μανθάνουσι τώρα τὰ ἀναγκαῖα μαθήματα, καὶ οἵτινες θὰ συμμετάσχωσιν μετ' αὐτοῦ μετ' ὀλίγον ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ.

Ἡ συνήθεια δὲ αὕτη ἔπρεπε νὰ ἐξηκολούθει, ἀλλὰ μετελλάγη κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς αἰῶνας. Ὅποτε ἡ πλάνη ἀνεπτύχθη, ἐπῆλθε μετ' αὐτῆς καὶ τὸ φατριαστικὸν πνεῦμα, καὶ ἰδιαίτεραι δοκιμασίαι ἐπηκολούθησαν,— Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, Βαπτιστικὴ Ἐκκλησία, Λουθηρανὴ Ἐκκλησία, Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας, Ἀγία Καθολικὴ Ἐκκλησία, Ἐκκλησία Οὐέσλεϋ, Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, Πρεσβυτεριανὴ Ἐκκλησία, κλπ. Ταῦτα δὲ εἶναι σημεῖα σαρκικότητος, καθὼς ὁ Ἀπόστολος ὑποδεικνύει, (Α' Κορινθ. γ' 3,4) εὐθύς δὲ ὥς ἡ νέα κτίσις ἀνεφάνη ἐκ τοῦ τρομεροῦ σκοτόυς, ὅπερ ἐπὶ μακρὸν ἐκάλυψε τὸν κόσμον ἐπεχύθη φῶς καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐπίσης· παρατηροῦντες δὲ τὴν πλάνην καὶ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ κακοῦ, ὅχι μόνον οὗτοι ἐξέρχονται ἐκ τοῦ φατριασμοῦ, ἀλλ' ἀρνοῦνται νὰ ἀναγνωρίζωνται διὰ τῶν ἀντιγραφικῶν τούτων ὀνομάτων, — ἐνῶ μετὰ χαρᾶς ἀποκρίνονται εἰς ὅποιονδήποτε ἐκ τούτων, ἢ εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶναι Γραφικά.

Ἄς ἐξετάσωμεν ἤδη τὰ θεμέλια τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἐνεκαθίδρυσεν:—

ΤΟΥΣ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ ΤΟΥ ΑΡΝΙΟΥ

Ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει, ὅτι οὐδὲν ἄλλο θεμέλιον δύναται νὰ τεθῇ παρὰ τὸ τεθέν, ὅστις εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς. (Α' Κοριν. γ' 11). Ἐπὶ τοῦ θεμελίου τούτου ὁ Κύριος ἡμῶν, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατρός, ἤρξατο νὰ ἀνυψῶνῃ τὴν Ἐκκλησίαν του, προσκαλέσας δώδεκα Ἀποστόλους—ὄχι τυχαίως, ἀλλ' ἀπὸ σκοποῦ, ἀκριβῶς καθὼς αἱ δώδεκα φυλαὶ τοῦ Ἰσραὴλ δὲν ἦσαν δώδεκα κα-

τὰ τύχην, ἀλλ' ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸ Θεῖον σχέδιον. Ὅχι μόνον δὲ ὁ Κύριος δὲν ἐξέλεξε περισσοτέρους τῶν δώδεκα Ἀποστόλων διὰ τὴν θέσιν ἐκείνην, ἀλλ' οὐδέποτε ἔκτοτε ἔδωκεν ἐξουσίαν ὅπως γείνωσι καὶ ἄλλοι—ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ Ἰούδα, ὅστις ἀποδειχθεὶς ἀνάξιος θέσεως μεταξὺ τῶν δώδεκα, ἔπεσεν ἐκ τῆς θέσεώς του, διαδεχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Παρατηροῦμεν μεθ' ὁποίας προσοχῆς ἐπηγρύπνει ὁ Κύριος ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων—τὴν μέριμναν αὐτοῦ διὰ τὸν Πέτρον, τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ προσευχὴν του ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ πειρασμοῦ του, καὶ τὴν εἰδικὴν αὐτοῦ κλῆσιν πρὸς αὐτὸν, ὅπως βύσκη τὰ ἄρνια του καὶ τα πρόβατά του. Παρατηροῦμεν ἐπίσης τὴν φροντίδα αὐτοῦ διὰ τὸν ἀμφιβάλοντα Θωμᾶν, καὶ τὴν προθυμίαν αὐτοῦ ὅπως ἀποδείξῃ εἰς αὐτὸν ἐξ ὁλοκλήρου τὸ γεγονὸς τῆς ἀναστάσεώς του. Ἐκ τῶν δώδεκα οὐδένα ἀπώλεσεν, εἰ μὴ τὸν υἱὸν τῆς ἀπωλείας—ἡ λοξοδρομία τοῦ ὁποίου εἶχεν ἤδη προγνωρισθῇ ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ προλεχθῇ ἐν ταῖς Γραφαῖς. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ματθαίου, τὴν ἀναφερομένην εἰς τὰς Πράξεις, ὡς ἐκλογὴν τοῦ Κυρίου ὑπ, οὐδεμίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως. Ἀναμφιβόλως οὗτος ἦτο ἀγαθὸς ἀνὴρ, ἀλλ' ἐξελέγη ὑπὸ τῶν ἑνδεκα ἄνευ ἐξουσιοδοτήσεως πρὸς τοῦτο. Οὗτοι καθωδηγήθησαν νὰ περιμένωσιν ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ νὰ περιμένωσι τὴν ἐξ ὕψους παραδοχὴν αὐτῶν διὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, κατὰ τὴν Πεντηκοστήν καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περιόδου ταύτης, καθ' ἣν περιέμενον, καὶ προτοῦ ἀκόμῃ ἐνδυσθῶσι διὰ δυνάμεως, ἔρριψαν ἐσφαλμένως κλήρους, καὶ ἐξέλεξαν τὸν Ματθαῖον ὅπως καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ Ἰούδα. Ὁ Κύριος δὲν ἐπέπληξεν αὐτούς, διὰ τὴν ἀκούσιον αὐτῶν ἀνάμixin εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπλῶς παρεῖδε τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν, καὶ ἐν τῷ ἑαυτοῦ καιρῷ, ἐξέφερε τὸν Ἀπόστολον Παῦλον διακηρύττων περὶ αὐτοῦ, «Σκεῦος ἐκλογῆς μου οὗτός ἐστιν», καὶ πάλιν ἔχομεν τὴν διακήρυξιν τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι ἐξελέγη ἐκ κοιλίας μητρός, ὅπως εἶναι ἰδιαίτερος ὑπηρέτης, καὶ πάλιν ὅτι οὐδόλως ὑπελείπετο τῶν πρωτίστων Ἀποστόλων. — Γαλ. α' 15. Β' Κοριν. ια' 5.

Ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης καταφαίνεται, ὅτι ἡμεῖς οὐδόλως συμφωνοῦμεν πρὸς τὰς θεωρίας τοῦ Παπισμοῦ, καὶ τῆς Ἐπισκοπελιανῆς Διαμαρτυρομένης ἐκκλησίας, καὶ τῆς Καθολικῆς ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, καὶ τῶν Μορμόνων, πᾶσαι τῶν ὁποίων ἀξιούσιν, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν δώδεκα δὲν ἦτο ὠρισμένος δώδεκα, καὶ ὅτι ὑπῆρχον ἔκτοτε διάδοχοι αὐτῶν, οἵτινες ὠμίλησαν καὶ ἔγραψαν μεθ' Ἰσῆς ἐξουσίας πρὸς τοὺς ἀρχικοὺς δώδεκα. Ἡμεῖς ἀρνούμεθα τοῦτο, καὶ πρὸς ἀπόδειξιν σημειώσατε, πῶς ὁ Κύριος ἰδιαιτέρως ἐξέλεξε τοὺς δώδεκα τούτους, ἐνθυμούμενοι τὸ ἔσοχον τοῦ ἀριθμοῦ δώδεκα εἰς τὰ ἱερὰ ζητήματα καὶ πράγματα, ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς νέας κτίσεως· συγκεφαλαιοῦμεν δὲ

τὴν κλίμακα σημειοῦντες τὴν συμβολικὴν εἰκόνα τῆς ἐνδεδοξα-
σμένης Ἑκκλησίας ἣτις παρέχεται ἡμῖν εἰς Ἀπόκαλυσιν κα'. Ἐ-
κεῖ ἡ Νέα Ἱερουσαλήμ—τὸ σύμβολον τῆς νέας Χιλιετοῦς κυβερ-
νήσεως, τῆς Ἑκκλησίας, τῆς νύμφης ἡνωμένης μετὰ τοῦ Κυρί-
ου αὐτῆς—λίαν σαφῶς ἀπεικονίζεται· ἐν τῇ εἰκόνι δὲ ταύτῃ λί-
αν σαφῶς ἐκτίθεται ἡ δὴλωσις, ὅτι τὰ δώδεκα θεμέλια τῆς πό-
λεως εἶναι πολύτιμα, καὶ ὅτι εἰς τὰ δώδεκα θεμέλια ἦσαν γεγραμ-
μένα τὰ ὀνόματα «τῶν δώδεκα Ἀποστόλων τοῦ Ἀρνίου»— ὅχι
περισσότερα, ὅχι ὀλιγώτερα. Ὅποιαν ἄλλην καλλιτέραν ἀπόδειξιν
θὰ ἡδυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ὅτι οὐδέποτε ἦσαν περισσότεροι τῶν
δώδεκα Ἀποστόλων τοῦ Ἀρνίου, καὶ ὅτι πάντες οἱ ἄλλοι ἦσαν
καθὼς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὑπαινίσσεται, «ψευδαπόστολοι».—
Β' Κορινθίους ια'. 13.

Ἄλλ' οὕτε καὶ δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν οἵανδῆποτε ἀνάγ-
κην περισσοτέρων Ἀποστόλων. Διότι ἡμεῖς ἔχομεν τοὺς δώδεκα
τούτους παραμένοντας ἀκόμη μεθ' ἡμῶν — τὰς μαρτυρίας αὐ-
τῶν, καὶ τῶν καρπῶν τῶν κόπων αὐτῶν—ὑπὸ πλεόν καταλληλο-
τέραν μορφήν ἐκείνης τὴν ὁποίαν εἶχον ὅσοι ἦσαν προσωπικῶς μετ'
αὐτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διακονίας αὐτῶν. Αἱ ἀφηγήσεις
τῆς διακονίας αὐτῶν εἶναι μεθ' ἡμῶν· αἱ ἀφηγήσεις αὐτῶν περὶ
τῶν λόγων, θαυμάτων, κλπ. τοῦ Κυρίου παραμένουσιν. Οἱ λόγοι
αὐτῶν ἐπὶ τῶν διαφορῶν θεμάτων τοῦ Χριστιανικοῦ δόγματος,
ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτῶν εὐρίσκονται σήμερον εἰς τὰς χεῖρας
ἡμῶν, κατὰ τὸν πλεόν ἱκανοποιητικώτερον τρόπον. Ταῦτα δὲ εἶναι
«ἀ ρ κ ε τ ἄ» ἐξηγεῖ ὁ Ἀπόστολος, «ἵνα εἶναι τέλειος ὁ τοῦ Θεοῦ
ἄνθρωπος. Ἐπεξηγῶν δὲ τὸ ζήτημα τοῦτο ὁ Ἀπόστολος λέγει,
«Οὐ συνεστάλην νὰ διακηρύξω πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ».
Τίνος ἔτι ὑπάρχει ἀνάγκη; — Β' Τιμ. γ' 17. Πράξ. κ' 27.

Ἀμέσως μετὰ τὴν τεσσαρακονθήμερον αὐτοῦ μελέτην καὶ δο-
κιμασίαν ἐν τῇ ἐρήμῳ ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ, καὶ ἀφοῦ ἀπεφάσισε νὰ
ἀκολουθήσῃ τὴν δέουσαν ὁδόν, ὁ Κύριος ἤρξατο νὰ κηρύττῃ τὸ
Εὐαγγέλιον τῆς ἐρχομένης Βασιλείας, καὶ νὰ προσκαλῇ ἀκολου-
θοῦς, οἵτινες ὠνομάσθησαν μαθηταί. Ἐκ μέσου δὲ τῶν μα-
θητῶν ἐκείνων, ἐξέλεξε τοὺς δώδεκα. (Λουκ. στ' 13-16). Πάντες
οὗτοι κατήγοντο ἀπὸ τὰ κατώτερα, ταπεινότερα στρώματα τῆς
κοινωνίας, καθὼς κοινῶς λέγομεν, τινῶν ἐξ αὐτῶν ὄντων ἀλιέων,
καὶ περὶ τινων ἐξ αὐτῶν ἀναγράφεται ἄνευ ψόγου, ὅτι οἱ «ἄρχον-
τες τοῦ λαοῦ παρετήρησαν ὅτι ἦσαν ἀμαθεῖς». (Πράξ. δ' 13).
Προφανῶς δὲ αἱ δώδεκα ἐξελέγησαν ἐκ τοῦ μέσου «τῶν μαθη-
τῶν» ἢ τῶν γενικῶν ἀκολουθῶν, οἵτινες εἶχον ἀσπασθῇ τὴν ὑπό-
θεσιν τοῦ Κυρίου, καὶ ὠμολόγουν αὐτόν, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψωσι
τὰς καθημερινὰς αὐτῶν ἀσχολίας. Οἱ δώδεκα προσεκλήθησαν νὰ
γίνωσι συμμέτοχοι αὐτοῦ ἐν τῇ διακονίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ δὲ
ἀφήγησις λέγει ἡμῖν, ὅτι ἐγκατέλειψαν πάντα ὅπως τὸν ἀκολου-
θήσωσιν. (Ματθ. δ' 17-22. Μάρκ. α' 16-20. γ' 13-19. Λουκ. ε'

9-11). Οἱ «ἐβδομήκοντα» ἐξαποσταλέντες βραδύτερον οὐδέποτε ἀναγνωρίσθησαν ὡς Ἀπόστολοι.

Ὁ Λουκᾶς παρέχει ἡμῖν ἰδιαιτέραν ἀφήγησιν τῆς ἐκλογῆς τῶν δωδεκα, πληροφορῶν ἡμᾶς, ὅτι πρὸ τοῦ γεγονότος τούτου ὁ Κύριος ἡμῶν ἀπεσύρθη εἰς ὄρος διὰ νὰ προσευχηθῇ, προφανῶς ἵνα λάβῃ συμβουλήν τινα παρὰ τοῦ Πατρὸς ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἔργον τοῦτο, καὶ τοὺς συνεργάτας αὐτοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐξηκολούθησεν ὁ-λην τὴν νύκτα προσευχόμενος, καὶ ὅταν ἐξημέρωσεν προσεκάλε-σεν εἰς ἑαυτὸν τοὺς μαθητάς του, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐξέλεξε δώδεκα, τοὺς ὁποίους ὠνόμασε Ἀποστόλους, ἦτοι ἀπεσταλμένους. Τοιου-τοτρόπως οἱ δώδεκα, ἦσαν κεχωρισμένοι καὶ διακεκριμένοι ἀπὸ τοὺς μαθητάς. — Λουκ. στ' 12,13,17.

Οἱ ἄλλοι μαθηταὶ καίτοι δὲν ἐξελέγησαν τοιουτοτρόπως εἰς τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα, ἠγαπῶντο ἐν τούτοις παρὰ τοῦ Κυρίου, καὶ ἀναμφιβόλως οὗτοι ἦσαν ἐ ν π λ ῆ ρ ε ι ἄ ρ μ ο ν ί α πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ὑπόδειξιν καὶ τὸν διορισμὸν τῶν δώδε-κα, ἀναγνωρίζοντες ταύτην χάριν τοῦ συμφέροντος τοῦ ἔργου ἐν γένει. Ἐπὶ ποίας βάσεως στηριζόμενος ὁ Κύριος, ἔκαμε τὴν ἐκ-λογὴν ταύτην, δὲν ἀναφέρεται, ἔγομεν ὁμως τὴν ἀφήγησιν τῆς ἰ-δίας ἑαυτοῦ προσευχῆς, «Ἰδικοί σου ἦσαν, καὶ εἰς ἐμέ ἔδωκας αὐτούς», καὶ πάλιν, «ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους μοι ἔδωκας, οὐδένα ἀπώλεσα, εἰ μὴ τὸν υἱὸν τῆς ἀπωλείας», — τὸν Ἰούδαν. Ὑπὸ ποίαν ἔποιον, ἢ ὑπὸ ποῖον βαθμὸν, ὁ Πατήρ ἐξέλεξε τοὺς δώδεκα, δὲν ἐνδιαφέρει ἡμᾶς. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, μία ἐκ τῶν ἰδιο-τήτων τὰς ὁποίας οὗτοι κατεῖχον, ἦτο ἡ ταπεινοφροσύνη· ἀναμ-φιβόλως, τὰ ταπεινὰ αὐτῶν ἐπαγγέλματα, καὶ αἱ προηγούμεναι δοκιμασίαι τῆς ζωῆς, ὑπῆρξαν τοιαῦται, ὥστε νὰ καταστήσωσιν αὐτοὺς ὄχι μόνον ταπεινοὺς, ἀλλὰ καὶ νὰ καθοδηγήσωσιν αὐτοὺς ἐπιπροσθέτως πρὸς ἀπόκτησιν ἰσχυροῦ χαρακτῆρος, αποφασιστη-κότητος, καρτερίας, κλπ. εἰς βαθμὸν, ὥστε οὐδεμία ἄλλη μέθο-δος θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ τοιαῦτα ἀποτελέσματα. Πληροφορού-μεθα δὲ ὅτι ἡ ἐκλογή τῶν δώδεκα, γενομένη πρὸ τῆς Πεντηκο-στῆς, (τοῦ χρόνου τῆς ἀποκλήσεως τῆς Ἐκκλησίας) σκοπὸν εἶ-χεν, ἐν μεγάλῳ μέτρῳ, ὅπως ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς δώδεκα τούτους, νὰ παραμένωσιν ἐγγύτερον τοῦ Κυρίου, νὰ παρατηρῶσι τὰ ἔργα αὐτοῦ, νὰ ἀκούωσι τὸ ἄγγελμά του, ἵνα ἐν καιρῷ τῷ δέοντι γί-νωσι μάρτυρες, καὶ διακηρύξωσιν εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς πάντα τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ κατ' ἀρχάς, τὰ θαυμάσια ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς θαυμασίους λόγους τῆς ζωῆς, τοὺς ἐκδηλωθέντας διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ.—Λουκ. κδ' 44-48. Πράξ. ι' 39-42.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

Οὐδαμοῦ παρατηρεῖται ἔστω καὶ ὁ ἐλάχιστος ὑπαινιγμός, περὶ

τῶν Ἀποστόλων, ὅτι οὗτοι ἔπρεπε νὰ ἐδέσποζον τῆς κληρονομίας τοῦ Θεοῦ· καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ θεωρῶσιν ἑαυτούς, ὡς διαφέροντας τῶν ἄλλων πιστῶν, καὶ ὡς ἀπηλλαγμένους τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ νόμου, ἢ ὅτι ἦσαν εἰδικῶς εὐνοοῦμενοι, ἢ ὅτι ἐξησφαλίσθη εἰς αὐτούς ἡ αἰώνιος κληρονομία. Οὗτοι ἔπρεπε νὰ ἐνθυμῶνται, συνεχῶς, ὅτι «πάντες σεῖς εἰσθε ἀδελφοί», καὶ ὅτι «Εἷς ἐστὶν ὑμῶν ὁ Καθηγητής, ὁ Χριστός». Οὗτοι ἔπρεπε πάντοτε νὰ ἐνθυμῶνται, ὅτι ἦτο ἀναγκαῖον δι' αὐτούς νὰ κάμωσι τὴν κλῆσιν καὶ τὴν ἐκλογὴν αὐτῶν β ε β α ί α ν, καὶ ὅτι ἐὰν δὲν ὑπῆκουον εἰς τὸν νόμον τῆς ἀγάπης, καὶ ἦσαν ταπεινοί, ὡς μικρὰ παιδιά, κατ' οὐδένα τρόπον, θὰ «εἰσῆρχοντο εἰς τὴν Βασιλείαν». Οὗτοι δὲν ἔπρεπε νὰ λαμβάνωσιν ἐπισήμους τίτλους, οὔτε νὰ παρέχωσιν ὁδηγίας ὅσον ἀφαρᾶ περὶ ἐξωτερικῶν ἱματισμῶν, ἢ περὶ ἰδιαιτέρας τινὸς διαγωγῆς, ἀλλὰ μᾶλλον ὅτι ἔπρεπεν εἰς πάντα ταῦτα νὰ ᾤσιν παραδείγματα εἰς τὸ ποιμνιον· ἵνα οἱ ἄλλοι βλέποντες τὰ καλὰ αὐτῶν ἔργα, δοξάσωσι τὸν Πατέρα· ἵνα οἱ ἄλλοι βαδίζοντες εἰς τὰ βήματα αὐτῶν, βαδίζωσι τοιοῦτοτρόπως καὶ εἰς τὰ βήματα ἐπίσης τοῦ Ἀρχηγοῦ, καὶ τέλος ἀποκτήσωσι τὴν ἰδίαν δόξαν, τιμὴν καὶ ἀθανασίαν,—γίνωσι μέτοχοι τῆς ἰδίας φύσεως, μέλη τῆς ἰδίας νέας κτίσεως.

Ἡ ἀποστολὴ αὐτῶν ἦτο ἀποστολὴ ὑ π η ρ ε σ ί α ς —ἔπρεπε νὰ ὑπηρετήσωσιν ὁ εἷς τὸν ἄλλον, νὰ ὑπηρετήσωσι τὸν Κύριον, καὶ νὰ καταθέσωσι τὴν ζωὴν αὐτῶν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν. Αἱ ὑπηρεσίαι των δὲ ἐκεῖναι εἰδικώτερον ἔπρεπε νὰ ἦσαν στενῶς συνδεδεμέναι πρὸς τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου. Οὗτοι ἦσαν μέτοχοι τοῦ προ-χρίσματος τὸ ὁποῖον ἤδη εἶχεν ἔλθῃ ἐπὶ τοῦ Διδασκάλου τοῦ ἰδίου χρίσματος τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς πάντα τὰ μέλη τῆς νέας κτίσεως, εἰς πάντα τὰ μέλη τοῦ Βασιλείου ἱερατεύματος, καὶ ὅπερ περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Προφήτου λέγοντος· «Πνεῦμα Κυρίου τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐπ' ἐμέ· διότι ὁ Κύριος με ἔχρισε, διὰ νὰ εὐαγγελίζωμαι τοὺς πτωχοὺς». . . . διὰ νὰ ἰατρεύσω τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν,» κλπ. — Ἡσαΐας ξα' 1,2. Λουκ. γ'. 17-21. Ματθ. ι' 5-8. Μαρκ. γ' 14,15. Λουκ. ι' 1-17.

Καίτοι δὲ τὸ χρίσμα τοῦτο δὲν ἐπῆλθεν αὐτοῖς μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν τούτοις, οὗτοι προεγεύθησαν τούτου προηγουμένως, καθότι ὁ Κύριος μετέδωκεν αὐτοῖς μέρος τῆς ἀγίας δυνάμεως τοῦ πνεύματός του, κλπ, ὁπότε ἐξαπέστειλεν αὐτούς ἵνα κηρύξωσιν. Ἀλλ' ἀκόμη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἡ πρὸς ὑπερηφάνειαν ἰδιαιτέρα εὐκαιρία ἀφηρέθη, ὁπότε ὁ Κύριος ἡμῶν βραδύτερον ἐξαπέστειλεν ἑτέρους ἐβδομήκοντα, ὅπως ἐκτελέσωσι παρόμοιον ἔργον, τοὺς ὁποίους καὶ ἐνέδυσεν ἐπίσης διὰ Θείας δυνάμεως, ὅπως ἐκτελέσωσι θαύματα ἐν τῷ ὀνόματί του. Τὸ πραγματικὸν ἐπομένως ἔργον τῶν Ἀποστόλων, δὲν ἤρχισεν ὑπὸ τὴν κυρίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως, εἰ μὴ ὁπότε ἔλαβον τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατὰ

τὴν Πεντηκοστήν. Ἐκεῖ, παρεσχέθη αὐτοῖς εἰδικὴ ἐκδήλωσις τῆς Θείας δυνάμεως,—ὄχι μόνον τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ πνεύματος, ἀλλ' ἐπίσης, καὶ κυρίως, δύναμις ὅπως μεταδίδωσι τὰ χαρίσματα ταῦτα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Ἐνεκεν λοιπὸν τῆς τελευταίας ταύτης δυνάμεως, οὗτοι διεκρίνοντο ἀπὸ τοὺς ἄλλους τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἄλλοι πιστοὶ ἐλογίζοντο ὡς μέλη τοῦ κεκριμένου σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἐγένοντο μέτοχοι τοῦ πνεύματος, καὶ ἀπεκυήθησαν ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐκείνου εἰς νέαν ζωὴν, κλπ. ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἔχη χάρισμα, ἢ εἰδικὴν τινα φανέρωσιν, ἐκτὸς ἐὰν οἱ Ἀπόστολοι ἐκεῖνοι μετέδιδον ταύτην εἰς αὐτούς. Τὰ χαρίσματα ταῦτα τῶν θαυμάτων, γλωσσῶν, ἐρμηνειῶν γλωσσῶν κλπ. πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα, κατ' οὐδένα τρόπον παρεκώλυνον ἢ κατελάμβανον τὴν θέσιν τῶν καρπῶν τοῦ Ἀγίου πνεύματος, οἵτινες ἔπρεπε νὰ αὐξηνηθῶσι καὶ ἀναπτυχθῶσιν ὑφ' ἐνὸς ἐκάστου ἐκ τῶν πιστῶν δι' ὑπακοῆς εἰς τὰς Θείας καθοδηγίας—καθόσον ἕκαστος ἠῤῥιζανεν εἰς τὴν χάριν, τὴν γνῶσιν καὶ τὴν ἀγάπην. Ἡ μετάδοσις τῶν χαρισμάτων τούτων, ἅτινα ἠδύνατό τις νὰ λάβῃ, καὶ ἐν τούτοις νὰ εἶναι ἀκόμη χαλκὸς ἢ ἡλὼν, καὶ κύμβαλον ἀλλοπρόσαυτον, ὑπεδείκνυνον ἐν τούτοις τοὺς Ἀποστόλους ὡς τοὺς εἰδικοὺς ὑπηρέτας, ἢ ἀντιπροσώπους τοῦ Κυρίου εἰς τὸ ἔργον τῆς θεμελιώσεως τῆς Ἐκκλησίας. — Α' Κορινθ. ιβ' 7-10. ιγ'. 1-3.

Ὁ Κύριος ἡμῶν ἐκλέγων τοὺς Ἀποστόλους τούτους, καὶ καθοδηγῶν αὐτούς, εἶχεν ὑπ' ὄψιν τοὺς τὴν εὐλογίαν καὶ καθοδηγίαν πάντων τῶν ἀκολουθῶν αὐτοῦ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ αἰῶνος. Τοῦτο δὲ γίνεται φανερόν ἐκ τῆς προσευχῆς αὐτοῦ κατὰ τὸ τέλος τῆς διακονίας αὐτοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἀναφερόμενος εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ εἶπεν· «Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις (ἀποστόλοις) οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου. Σοὶ ἦσαν, καὶ ἐμοὶ αὐτούς δέδωκάς, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι. Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα, ὅσα δέδωκάς μοι, παρὰ Σοῦ ἐστίν, ὅτι τὰ ῥήματα (διδασκαλίας) ἃ δέδωκάς μοι, δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον.... Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἔρωτῶ, οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἔρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι ὅτι σοὶ εἰσίν.... Οὐ περὶ τούτων (τῶν Ἀποστόλων) δὲ ἔρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευσόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ, (ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελίου). Ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν, (ἐν τῇ προθέσει, τῇ ἀγάπῃ), καθὼς σὺ Πᾶτερ ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ᾧσιν, (καταδεικνύων τοιοῦτοτρόπως τὸν τελικὸν σκοπὸν τῆς ἐκλογῆς ταύτης, τῶν τε Ἀποστόλων, καὶ ὀλοκλήρου τῆς νέας κτίσεως, κατόπιν προσέθεσεν) — ἵνα ὁ κόσμος (ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀγαπηθείς, ἐνῷ ἦσαν ἀκόμη ἁμαρλοὶ, καὶ ἀπελυτρώθησαν διὰ τοῦ πολυτίμου αἵματος) πιστεύσῃ ὅτι Σὺ μὲ ἀπέστειλας» — ὅπως λυτρώσω καὶ ἀποκαταστήσω αὐτούς. — Ἰωάν. ιζ' 6-9, 20, 21.

Οἱ Ἀπόστολοι καίτοι ἀπαίδευτοι, ἦσαν ὁμῶς προφανῶς ἄνθρω-

ποι ἰσχυροῦ χαρακτῆρος, ἡ δὲ ἔλλειψις αὐτῶν τῆς κοσμικῆς σοφίας καὶ παιδείας, ὑπὸ τὴν διαπαιδαγώγησιν καὶ διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου, ὑπεραντισταθμίσθη διὰ «τοῦ πνεύματος τοῦ σωφρονισμοῦ». Οὐδόλως ἐπομένως παράδοξον, ἐὰν οἱ ἄνδρες οὗτοι ὁμοθυμαδὸν ἀνεγνωρίζοντο ὑπὸ τῆς ἀρχηγόνου Ἐκκλησίας, ὡς ὁδηγοὶ αὐτῆς, κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Κυρίου, — ὡς εἰδικῶς πρὸς τοῦτο διωρισμένοι διδάσκαλοι—«στύλοι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ», ἀμέσως ἐπόμενοι κατὰ τὴν ἐξουσίαν ὡς πρὸς αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν Κύριον. Κατὰ διαφύρους δὲ τρόπους ὁ Κύριος προπαρασκεύασεν αὐτοὺς διὰ τὸ ὑπόρριον τοῦτο.

Οὗτοι ἦσαν συνεχῶς μετ' αὐτοῦ, καὶ ἠδύναντο ἐπομένως νὰ εἶναι μάρτυρες πασῶν τῶν ὑποθέσεων τῆς διακονίας αὐτοῦ, τῶν διδασκαλιῶν αὐτοῦ, τῶν θαυμάτων, τῶν προσευχῶν, τῆς συμπαιδείας αὐτοῦ, τῆς ἀγιότητος, τῆς μέχρι θανάτου αὐτοθυσίας, καὶ τέλος νὰ γίνωσι μάρτυρες τῆς ἀναστάσεώς του. Ὅχι δὲ μόνον ἡ πρώτη ἐκκλησία εἶχεν ἀνάγκην τῶν μαρτυριῶν τούτων, ἀλλὰ καὶ πάντες ἐπίσης, οἵτινες ἔκτοτε ἐκλήθησαν, παρὰ τοῦ Κυρίου, καὶ ἀπεδέχθησαν τὴν κλῆσιν αὐτοῦ εἰς τὴν νέαν κτίσιν, — πάντες ὅσοι κατέφυγον πρὸς Αὐτόν, καὶ πιστεύουσιν εἰς τὰς ἐνδόξους ἐλπίδας, αἵτινες συγκεντροῦνται ἐν τῷ χαρακτῆρι αὐτοῦ, ἐν τῷ θυσιαστικῷ αὐτοῦ θανάτῳ, εἰς τὴν ἐξύψωσιν αὐτοῦ, καὶ εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον Οὗτος ἐκπληροῖ—ἔχουσιν ἀνάγκην ταιαύτης προσωπικῆς μαρτυρίας, ὅσον ἀφορᾷ πάντα ταῦτα τὰ ζητήματα, πρὸς τὸν σκοπὸν, ἵνα ἔχωσιν ἰσχυρὰν πίστιν, ἰσχυρὰν παρηγορίαν.

Ἐβδομήκοντα ἕτεροι μαθηταὶ ἐξαπεστάλησαν βραδύτερον ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὅπως διακηρύξωσι τὴν παρουσίαν αὐτοῦ, καὶ τὸν θερισμὸν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος, τὸ ἔργον ὅμως αὐτῶν ἦτο διάφορον ὑπὸ πολλὰς ἐπὶ ἡμέρας, ἀπὸ τὸ ἔργον τῶν δώδεκα. Ἀληθῶς ὁ Κύριος ἐφαίνετο, ὅτι τόσον, καὶ κατὰ πάντα τρόπον, ἀπεχώριζεν ἰδιαιτέρως τοὺς δώδεκα, ὥστε ἡμεῖς, μετ' ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἔχωμεν τελείαν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτούς. Οὗτοι καὶ μόνον συμμετέσχον μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν τελευταῖον Πασχάλειον δείπνον, καὶ εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς νέας ἀναμνήσεως τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ θανάτου· οὗτοι καὶ μόνοι ἦσαν μετ' αὐτοῦ ἐν Γεθσημανῇ· εἰς αὐτοὺς ἐπίσης εἰδικώτερον ἐφανερώθη μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, καὶ μόνον οὗτοι ἦσαν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους εἰδικῶς μετεχειρίσθη ὡς στόμα αὐτοῦ, ὡς στόμα τοῦ Ἀγίου πνεύματος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Οἱ ἔνδεκα ἦσαν «Ἄνδρες Γαλιλαῖοι» καθὼς εἶπέ τις, ὅταν ἤκουσεν αὐτούς· «Δὲν εἶναι πάντες οὗτοι Γαλιλαῖοι»; —Πράξ. 6' 7. Λουκ. κδ' 48-51. Ματθ. κη' 16-19.

Καίτοι δέ—καθὼς ἡ ἀφήγησις ἀναφέρει—ὁ Κύριος ἡμῶν μετὰ τὴν ἀνάστασίν του ἐφανερώθη εἰς 400 περίπου ἀδελφούς, ἐν τούτοις οἱ ἀπόστολοι ἦσαν ἐκεῖνοι μετὰ τῶν ὁποίων ἰδιαιτέρως συ-

νανεστράφη, καὶ οὔτινες προωρίσθησαν νὰ γίνωσιν εἰδικοὶ «μάρτυρες πάντων ὧν ἐποίησεν ἔν τε τῇ χώρᾳ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ, ὃν καὶ ἀνείλον κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου, τούτων δὲ ὁ Θεὸς ἡγειρε τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ. . . . Καὶ παρήγγειλεν ὑμῖν κηρῦξαι τῷ λαῷ», κλπ. — Πράξ. ι' 39-45. ιγ' 31. Α' Κοριν. ιε' 3-8.

Καίτοι δὲ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, δὲν ἦτο ἄμεσος μάρτυς εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν, καθὼς οἱ ἔνδεκα, ἐν τούτοις, ἐγένετο μάρτυς τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καθότι παρεσχέθη εἰς αὐτὸν ἀκολουθῶς ἀναλαμπή τις τῆς ἐνδόξου αὐτοῦ παρουσίας, καθὼς ὁ ἴδιος ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα, «Ἐσχάτον δὲ πάντων, ὥφθη καὶ μοι, ὥσπερ εἰ τῷ ἐκτρώματι (τῷ πρὸ καιροῦ γεννηθέντι)». (Α' Κοριν. ιε' 8,9). Πράγματι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δὲν ἦτο ἀρμόδιος ὅπως ἴδῃ τὸν Κύριον ἐν δόξῃ, πρὶν ἢ τὸ ὑπόλοιπον τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ ἔλευσιν ἴδῃ αὐτόν, ὅποτε πάντες οἱ πιστοὶ αὐτοῦ θὰ μεταλλαγῶσιν, καὶ θὰ γίνωσιν ὅμοιοι πρὸς αὐτόν, καὶ ἴδωσιν αὐτὸν καθὼς εἶναι· ἀλλὰ διὰ νὰ γείνη ὁ Ἀπόστολος μάρτυς, παρεσχέθη εἰς αὐτόν ἡ ἀναλαμπὴ ἐκείνη καθὼς καὶ περισσότεραι ὁράσεις καὶ ἀποκαλύψεις ἢ εἰς πάντας τοὺς ἄλλους. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἡ προηγουμένη ἔλλειψίς του, ὅσον ἀφορᾷ τὴν προσωπικὴν μετὰ τοῦ Κυρίου συνάφειαν, ἐξουδετερώθη. Ἀλλὰ καὶ αἱ ἰδιαίτεραι ἐκεῖναι πείραι δὲν προωρίζοντο μόνον πρὸς ἴδιον αὐτοῦ ὄφελος, ἀλλὰ κυρίως δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, χάριν τῆς ὠφελείας ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι δὲ βέβαιον, ὅτι αἱ εἰδικαὶ ἐκεῖναι πείραι, ὁράσεις, ἀποκαλύψεις, κλπ. αἱ παρασχεθεῖσαι εἰς τὸν Ἀπόστολον ὅστις κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ Ἰούδα, ἦσαν περισσότερον ἐπιβοηθητικαί, ἢ ἐκεῖναι αἵτινες ἐδόθησαν εἰς οἷονδήποτε ἄλλον ἐκ τῶν Ἀποστόλων.

Αἱ δοκιμασίαι του, ἐπέτρεψαν εἰς αὐτόν, νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ, ὅχι μόνον «τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ»—καίτοι τινὰ ἐξ αὐτῶν δὲν τῷ ἐπετράπη νὰ ἐκφέρῃ (Β' Κοριν. ιβ' 4) ἀλλὰ καὶ ἡ ἔμπνευσις καὶ ὁ φωτισμὸς, τὸν ὅποιον αἱ ἀποκαλύψεις αὗται προσέδωκαν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Ἀποστόλου, τὸν ἰκάνωσαν νὰ ἀντανακλάσῃ ταῦτας διὰ μέσου τῶν γ ρ α φ ο μ έ ν ω ν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς ἡμέρας αὐτοῦ, μέχρι τοῦ παρόντος καιροῦ.

Ἐνεκα δὲ τῶν ὁράσεων καὶ τῶν Ἀποκαλύψεων ἐκείνων, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἠδυνήθη νὰ ἀντιληφθῇ τὴν κατάστασιν, καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν νέαν οἰκονομίαν, ὡς ἐπίσης τὰ μήκη καὶ ὕψη πλάτη καὶ βάθη τοῦ Θείου χαρακτῆρος καὶ σχεδίου τόσον σαφῶς, Διότι δὲ ἐξετίμησεν ταῦτα, καθαρῶς καὶ σαφῶς, διὰ τοῦτο κατέστη ἱκανὸς νὰ ἐκθέσῃ ταῦτα ἐν ταῖς διδασκαλίαις αὐτοῦ καὶ ἐπιστολαῖς, κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ διαβιβάσῃ εὐλογίας ἐπὶ τοῦ οἴκου τῆς πίστεως καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ αἵωνος. Πράγματι δὲ ἀκόμη καὶ σήμερον, ἡ Ἐκκλησία εὐκολώτερον θὰ προσεφέρετο νὰ ἀπολέσῃ τὰς μαρτυρίας οἷουδήποτε ἄλλου, ἢ τὰς μαρ-

τυρίας ὅλων τῶν ἄλλων Ἀποστόλων, παρὰ νὰ ἀπολέσῃ τὰς μαρτυρίας τούτου. Ἐν τούτοις χαίρομεν νὰ ἔχωμεν πλήρη τὴν μαρτυρίαν — χαίρομεν νὰ ἐκτιμῶμεν πᾶσαν ταύτην, τόσον, ὅσον καὶ τοὺς εὐγενεῖς χαρακτῆρας καὶ τῶν δώδεκα. Παρατηρήσατε τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ, ἣτις ἐνδεικνύει τὸ ἀποστολικὸν αὐτοῦ ἀξίωμα. Πρῶτον πάντων παραθέτομεν τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου «Σκεῦος ἐκλογῆς μου ἐστὶν τοῦ βασιᾶσαι τὸ ὄνομά μου, ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλείων, καὶ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ». (Πράξ. θ' 15). Ἡ δὲ δήλωσις αὐτοῦ τούτου τοῦ Ἀποστόλου εἶναι, «Γνωρίζω ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον τὸ εὐαγγελισθέν ὑπ' ἐμοῦ, ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ ἄνθρωπον, οὐδὲ γὰρ παρ' ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτὸ, οὔτε ἐδιδάχθην, ἀλλὰ δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ». (Γαλ. α' 11,12) Καὶ πάλιν λέγει· «Ὁ γὰρ ἐνεργήσας Πέτρῳ εἰς ἀποστολὴν τῆς περιτομῆς, (Ἰουδαίους) ἐνήργησε καὶ ἐμοὶ εἰς τὰ ἔθνη». — Γαλ. β' 8.

Ὅχι δὲ μόνον ὁ διὰ τὸν Κύριον καὶ τοὺς ἀδελφούς ζήλῳς του, καὶ ἡ προθυμία αὐτοῦ ὅπως καταθέσῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν—διὰ τῆς καταναλώσεως χρόνου καὶ ἐνεργείας διὰ τὴν εὐλογίαν αὐτῶν — μαρτυροῦσι τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, ὅπως θεωρηθῇ ἴσος πρὸς οἷονδῆποτε τῶν ἀποστόλων, ἀλλ' ὅποτε ἡ ἀποστολικὴ αὐτοῦ σχέσις πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐτίθετο εἰς συζήτησιν ὑπὸ τινων, οὗτος θαρραλέως ὑπεδείκνυε ταῦτα, καὶ τὰς πρὸς αὐτὸν εὐλογίας τοῦ Κυρίου ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἀποκαλύψεις αὐτοῦ καὶ διακονίας, κλπ. ἅτινα ἀπεδείκνυν ὅτι «κατ' οὐδὲν ὑπελείπετο» τῶν ἄλλων.—Α' Κοριν. θ' 1. Β' Κοριν. ια' 5,23. ιβ' 1-7, 12. Γαλ. β' 8. γ' 5.

Σκοπὸς δὲ τοῦ Κυρίου δὲν ἦτο ὅπως οἱ Ἀπόστολοι ἐργασθῶσι μόνον μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων,—ὅλως τοῦναντίον. Οὗτος καθωδήγησε τοὺς ἑνδεκα, ὅτι τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ τὸ ἄγγελμα αὐτῶν ἦτο διὰ πάντα τὸν λαόν, τελικῶς, καίτοι ἔπρεπε νὰ παραμένωσιν ἐν Ἱερουσαλήμ, ἕως ὅτου θὰ ἐνεδύοντο διὰ δυνάμεως, ὅθεν καὶ ὥφειλον νὰ ἀρχίσωσι τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν. Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν πρὸς τοῦτο ἦσαν οἱ ἑξῆς: «Λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλήμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς». (Πράξ. α' 8). Ἡ μαρτυρία δὲ ἐκείνη ἐξηκολούθησεν, ὅχι μόνον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς τῶν Ἀποστόλων, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ ἀκόμη. Οὗτοι ἀκόμη κηρύττουσιν εἰς ἡμᾶς, διδάσκοντες ἀκόμη τοὺς πιστοὺς, ἀκόμη ἐνθαρρύνοντες, ἀκόμη συμβουλεύοντες, ἀκόμη ἐλέγχοντες. Ὁ θάνατος αὐτῶν, δὲν ἐτερμάτισε τὴν διακονίαν αὐτῶν. Οὗτοι ἀκόμη ὁμιλοῦσιν, ἀκόμη μαρτυροῦσι, καὶ εἶναι ἀκόμη στόματα τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ ἀκολουθούς.

Η ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

Εἶναι καλὸν ὅπως ἔχωμεν ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς Ἀποστόλους, ὥς εἰς πιστοὺς μάρτυρας, ἢ ἱστορικούς, καὶ ὅπως σημειώσωμεν, ὅτι αἱ μαρτυρίαι αὐτῶν φέρουσιν τὴν σφραγίδα τῆς εἰλικρινείας, καθότι οὗτοι δὲν ἐζήτησαν πλοῦτον, ἢ δόξαν, μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐθυσίασαν πάντα τὰ ἐπίγεια αὐτῶν συμφέροντα, χάριν τοῦ ζήλου αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ἀναστάντος καὶ ἐνδόξου Κυρίου. Ἡ μαρτυρία αὐτῶν θὰ εἶναι ἀνεκτίμητος, ἐὰν δὲν εἶχεν καὶ ἐτέραν βαρύτητα ταύτης· αἱ Γραφαὶ ὁμῶς διδάσκουσιν ἡμᾶς, ὅτι οὗτοι ἐχρησιμοποιήθησαν παρὰ τοῦ Κυρίου, ὥς ἐμπνευσμένα ὄργανα αὐτοῦ, καὶ ὅτι καθωδηγήθησαν παρ' αὐτοῦ εἰδικῶς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὁμολογίαν, διδασκαλίαν, συνηθείας, κλπ. ἅτινα θὰ ἐνεκαθίδρουν παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ. Οὗτοι ἐμαρτύρησαν ὅχι μόνον δι' ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσαν, ἀλλὰ προσθετικῶς, καὶ τὴν διδασκαλίαν τὴν ὁποίαν ἔλαβον διὰ τοῦ Ἀγίου πνεύματος. Καὶ οὕτως ἀπέβησαν πιστοὶ ὑπηρέται, καὶ οἰκονόμοι. «Οὕτως ἡμᾶς λογιζέσθω ἄνθρωπος ὡς . . . οἰκονόμος μυστηρίων Θεοῦ», ἔλεγεν ὁ Παῦλος. (Α' Κορ. δ' 1). Ἡ ἰδία σκέψις ἐκφράζεται ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅταν ἔλεγε περὶ τῶν δώδεκα, «ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων»· καὶ πάλιν, «ποίμαινε τὰ πρόβατά μου» «ποίμαινε τὰ ἄρνία μου». Ὁ Ἀπόστολος ἐπίσης λέγει—Τὸ μυστήριον (βαθεῖαι ἀλήθειαι τοῦ Εὐαγγελίου σχετικῶς πρὸς τὴν ἄνω κλήσιν τῆς νέας κτίσεως—τοῦ Χριστοῦ) ὅπερ ἀπεκρύβη εἰς ἄλλους αἰῶνας, ἀπεκαλύφθη ἤδη εἰς τοὺς ἁγίους αὐτοῦ Ἀποστόλους καὶ προφήτας διὰ τοῦ πνεύματος. Ὁ σκοπὸς δὲ τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης, ἐξηγεῖται ὅτι εἶναι, «τοῦ φωτίσαι πάντα, τὶς ἡ οἰκονομία τοῦ μυστηρίου (ἐπὶ ποίοις ὅροις, ἢ ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ κτίσει συμμετοχὴ δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ) τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ». (Ἐφ. γ' 11). Καὶ πάλιν περιγράφων τὸν τρόπον τῆς οἰκοδομῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ θεμελίου τῶν Ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου λίθου αὐτοῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἀπόστολος λέγει· «Τούτου χάριν, (διὰ τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ), ἐγὼ ὁ Παῦλος (εἰμαι) δέσμιος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ ὑμῶν τῶν ἐθνῶν». (Ἐφ. 6' 20, 22. γ' 1).

Εἶχε δοθῇ ἡ ὑπόσχεσις, ὅτι ὁ Παράκλητος, θέλει «διδάξῃ ὑμᾶς πάντα καὶ ὑπομνήσει ὑμᾶς πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν», «καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν». (Ἰωάν. ιδ' 26. ιστ' 13). Εἰς τινὰ βαθμόν, ἀναμφιβόλως τοῦτο ἐφαρμόζεται εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ κυρίως τοῦτο ἦτο ἐφαρμοσίμῳ εἰς τοὺς Ἀποστόλους· πράγματι δέ, τοῦτο ἐξακολουθεῖ ἐφαρμοζόμενον καὶ εἰς τὸ ὑπόλοιπον μέρος τῆς Ἐκκλησίας, διὰ μέσου τῶν Ἀποστόλων — τῶν λόγων αὐτῶν, ὄντων ἀκόμη ὡς ἀγωγῶν, διὰ μέσου τῶν ὁποίων τὸ ἅγιον πνεῦμα διδάσκει ἡμᾶς καινὰ τε καὶ παλαιά. Συμφώνως δὲ πρὸς

τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην, δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι ἡ ἀποστολικὴ ἔμπνευσις εἶχε τριπλοῦν χαρακτῆρα, (1) Ἀναζωογόνησις τῆς μνήμης, καθιστῶσα αὐτοὺς ἱκανοὺς νὰ ἐνθυμῶνται, καὶ νὰ ἀναπαριστῶσιν τὰς προσωπικὰς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου. (2) Καθοδηγία πρὸς ἐκτίμησιν τῆς ἀληθείας, τῆς σχετικῆς πρὸς τὸ Θεῖον σχέδιον τῶν αἰώνων. (3) Εἰδικὰς ἀποκαλύψεις μελλόντων πραγμάτων—πραγμάτων περὶ τῶν ὁποίων ὁ Κύριος ἡμῶν ἔλεγεν, «Ἐτι πολλὰ ἔχω λέγειν ὑμῖν, ἀλλ' οὐ δύνασθε βαστάζειν ἄρτι». —Ἰωάν. ιστ' 12.

Δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡ ἀναζωογόνησις τῆς μνήμης τῶν Ἀποστόλων, συνεπήγετο καὶ ὑπαγόρευσιν τῆς ἀκριβοῦς φρασεολογίας, ἢ τῆς ἀκριβοῦς διατάξεως τῶν λόγων τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ἀλλ' οὔτε καὶ τὰ ἀποστολικά γραφόμενα, παρέχουσιν ἀπόδειξιν τοιαύτης ὑπαγορεύσεως. Ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Κυρίου εἶναι ἐν τούτοις, ἀσφάλεια περὶ τῆς ὀρθότητος τῶν διακηρύξεων των. Εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων, ἔχομεν ἱστορίαν τῆς πρώτης ζωῆς τοῦ Κυρίου καὶ διακονίας αὐτοῦ· ἐν τούτοις εἰς ἕκαστον αὐτῶν, ἡ ἀτομικότης τοῦ συγγραφέως ἐκδηλοῦται Ἐκαστος κατὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον, ἀφηγεῖται τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα, ἅτινα ἐφαίνοντο εἰς αὐτόν πλέον σπουδαιότερα· ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν δὲ τοῦ Κυρίου, διάφοροι αὐταὶ ἀφηγήσεις παρέχουσιν ὁμοῦ πλήρη ἱστορίαν, ἥτις θὰ ἦτο ἀναγκαία διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς πίστεως τῆς ἐκκλησίας, περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ Ἰησοῦ, ὡς τοῦ Μεσσίου τῶν προφητῶν, περὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν προφητειῶν, τῶν ἀναφερομένων εἰς αὐτόν, περὶ τῶν γεγονότων τῆς ζωῆς αὐτοῦ, καὶ περὶ τῶν διδασκαλιῶν αὐτοῦ. Ἐὰν ἡ ἔμπνευσις ἦτο προφορικὴ, (ὑπαγόρευσις λέξιν πρὸς λέξιν) δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἀνάγκη πολλῶν ἀνθρώπων, ὅπως διατυπώσωσι τὴν διήγησιν· εἶναι ὁμῶς ἄξιον σημειώσεως, ὅτι ἐνῶ ἕκαστος συγγραφεὺς ἐξήσκησε τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ ἐλευθερίαν τῆς ἐκφράσεως, καὶ ἐξέλεξε δι' ἑαυτόν τὰ γεγονότα ἐκεῖνα, ἅτινα ἐφαίνοντο εἰς αὐτόν τὰ πλέον σοβαρώτερα, καὶ ἄξια μνείας, ὁ Κύριος διὰ τοῦ ἁγίου αὐτοῦ πνεύματος, τόσον καλῶς ἐπέβλεψε τὴν ἐργασίαν ταύτην, ὥστε οὐδὲν σπουδαῖον πρᾶγμα παρελείφθη,—πᾶν ὅ,τι ἦτο χρήσιμον, πιστῶς ἀνεγράφη—«ἵνα ἄρτιος ἦ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, ἐξηρτισμένος» τελείως. Εἶναι δὲ ἄξιον σημειώσεως, ὅτι ἡ διήγησις τοῦ Ἰωάννου, ἀναπληροῖ τὰς τρεῖς ἄλλας—Ματθαίου, Μάρκου καὶ Λουκᾶ—καὶ ὅτι οὗτος κυρίως ἀναφέρει γεγονότα καὶ συμβάντα σπουδαῖα, ἅτινα παρελείφθησαν ὑπὸ τῶν ἄλλων.

Ἡ πρότασις τοῦ Κυρίου, ὅτι ἤθελεν διὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος ὁδηγήσῃ τοὺς Ἀποστόλους, καὶ διὰ μέσου τούτων τὴν νέαν κτίσιν, «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν», συνεπάγεται ὅτι ἡ καθοδηγία ἐκεῖνη θὰ ἦτο γενικὴ μᾶλλον ἢ προσωπικὴ καὶ ἀτομικὴ ὁδηγία εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· — ἡ κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἐκπλήρω-

σις καθίσταται καταφανής ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀφηγήσεων. Καίτοι δὲ οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν ἄπλοῖ καὶ ἀπαίδευτοι, ἐν τούτοις αἱ πνευματικαὶ αὐτῶν ἐκθέσεις εἶναι λίαν ἀξιοπαρατήρητοι. Ἦσαν ἱκανοὶ νὰ περιαγάγωσιν εἰς «σύγχισιν τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν» θεολόγων τῶν ἡμερῶν αὐτῶν,—καὶ ἔκτοτε. "Οσονδήποτε εὐγλωττος καὶ ἐὰν ἦτο ἡ πλάνη, δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ ἐνώπιον τῆς λογικῆς τῶν ἐπιχειρημάτων αὐτῶν, καὶ συμπερασμάτων ἔκ τε τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν καὶ τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Κυρίου. Οἱ Ἰουδαῖοι Διδάκτορες τοῦ Νόμου παρετήρησαν τοῦτο, καὶ καθὼς ἀναγινώσκομεν, «ἐπεγίνωσκον, αὐτούς, ὅτι σὺν τῷ Ἰησοῦ ἦσαν»—ὅτι εἶχον ἐκμάθῃ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ καὶ ἀντιγράψῃ τὸ πνεῦμά του. — Πράξ. δ' 5,6,13.

Αἱ ἐπιστολαὶ τῶν Ἀποστόλων συνίστανται ἐκ τοιούτων λογικῶν ἐπιχειρημάτων, βάσιν ἐχόντων τὰ γεγραμμένα κατ' ἔμπνευσιν, τῆς Παλαιᾶς διαθήκης, καὶ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου· πάντες δὲ ὅσοι, καθ' ὅλον τὸν Εὐαγγελικὸν τοῦτον αἰῶνα, συμμετέσχον τοῦ ἰδίου πνεύματος, διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῶν ἐπιχειρημάτων, ἅτινα ὁ Κύριος διὰ τῶν στομάτων τούτων ἐξέβηκεν ἐνώπιον ἡμῶν, καθωδηγήθησαν εἰς τὰ αὐτὰ ἀληθῆ συμπεράσματα· οὕτως ὥστε ἡ πίστις ἡμῶν δὲν ἴσταται διὰ τῆς σοφίας τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. (Α' Κοριν. β' 4,5). Ἐν τούτοις, ἐν ταῖς διδασκαλίαις ταύταις, ὅσον καὶ ἐν ταῖς ἱστορικαῖς αὐτῶν ἀφηγήσεσιν, οὐδεμίαν ἀπόδειξιν ἔχομεν, ὅτι ταῦτα ἐγράφησαν καθ' ὑπαγόρευσιν λέξιν πρὸς λέξιν—οὐδεμίαν ἀπόδειξιν ὅτι οὗτοι ἦσαν ἄπλοῖ ἀντιγραφεῖς τοῦ Κυρίου, ὁμιλοῦντες καὶ γράφοντες κατὰ μηχανικὸν τινὰ τρόπον, ὥς ἔκαμνον οἱ προφῆται τοῦ παρελθόντος. (Β' Πέτρου α' 21). Μᾶλλον ἢ ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων καθαρὰ ἄποψις τῶν πραγμάτων ἦτο ἡ διαφώτισις τοῦ νοὸς αὐτῶν ἥτις καθίστα αὐτούς ἱκανοὺς ὅπως βλέπωσι καὶ ἐκτιμῶσι τὰ Θεῖα σχέδια, καὶ τοιουτοτρόπως νὰ ἐκθέτωσι ταῦτα σαφῶς· ἀκριβῶς καθὼς ὅλος ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου, ἔκτοτε, ἀκολουθοῦντες τὰς ὁδηγίας αὐτῶν, ἱκανώθησαν νὰ αὐξάνωσι εἰς τὴν χάριν, γνῶσιν καὶ ἀγάπην, καθιστάμενοι οὕτως ἱκανοί, νὰ «καταλάβωσι σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις, τὸ πλᾶτος καὶ μῆκος, καὶ βάθος καὶ ὕψος, γνῶναί τε τὴν ὑπερβάλλουσαν τῆς (ἀνθρωπίνης) γνώσεως ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ». — Ἐφεσ. γ' 18, 19.

Ἐν τούτοις, τελείως δικαιούμεθα πιστεύοντες, ὅτι καὶ αἱ ἄλλαι αὐτῶν διδασκαλῖαι, ὅσον καὶ αἱ ἱστορικαὶ αὐτῶν ἀφηγήσεις, τόσον καλῶς ἐπεβλέποντο παρὰ τοῦ Κυρίου, ὥστε ἀκατάλληλοι λέξεις παρελείφθησαν, καὶ ὅτι ἡ ἀλήθεια ἐξετέθη κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ἀποτελῇ αὕτη «τροφήν ἐν καιρῷ διὰ τὸν οἶκον τῆς πίστεως, ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὐτῶν μέχρι σήμερον. Ἡ Θεία αὕτη ἐπίβλεψις τῶν Ἀποστόλων, ὑπεδείχθη ἐκ τῶν προτέρων διὰ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου ἡμῶν, «Ὅσα ἂν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς,

ἔσται δεδεμένα ἐν οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἂν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν Οὐρανῷ». (Ματθ. ιη' 18). Τοῦτο δὲ κατανοοῦμεν ὡς σημαῖνον, ὅχι ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἀπεχώρει τῶν προνομίων του, καὶ θὰ ὑπῆκουεν εἰς τὰς διαταγὰς τῶν Ἀποστόλων, ἀλλ' ὅτι οὗτοι θὰ ἐπετηροῦντο τόσον, θὰ καθωδηγοῦντο τοσον καλῶς ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος, ὥστε αἱ ἀποφάσεις αὐτῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅσον ἀφορᾷ ποῖα ἔπρεπε νὰ θεωρῶνται ὑποχρεωτικά, καὶ ποῖα ἔπρεπε νὰ θεωρῶνται προαιρετικά θὰ ἦσαν αἱ πλέον ἀρμόδιαι ἀποφάσεις, καὶ ὅτι ἡ ἐκκλησία ἐν γένει, ἐπομένως, ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ, ὅτι τὰ ζητήματα καθωρίσθησαν, διηυθετήθησαν,—τῶν συμπερασμάτων θεωρουμένων. ὡς ἀποφάσεων τόσον τοῦ Κυρίου, ὅσον καὶ τῶν Ἀποστόλων.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ ΤΑΥΤΗΣ, ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΩ ΜΟΥ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.

Ταῦτα δὲ εἶναι ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τὸν Πέτρον, ἀφοῦ οὗτος ἐμαρτύρησεν, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν ἦτο ὁ Μεσσίας. «Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ, Μακάριος εἰ Σίμων Βαριωνᾶ, ὅτι σάρεξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ Πατήρ μου ὁ ἐν Οὐρανοῖς. Σοὶ λέγω δέ, ὅτι σὺ εἰ Πέτρος (λίθος, βράχος) καὶ ἐπὶ τῇ πέτρᾳ ταύτῃ (ὀγκώδης βράχος—ὁ μέγας θεμελιώδης βράχος τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποίαν σὺ πρὸ ὀλίγου ἐξέφρασας) οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν». Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἐναι ὁ οἰκοδόμος, καθὼς ἐπίσης, περὶ τοῦ ἰδίου διακηρύττεται ὅτι εἶναι τὸ θεμέλιον, «θεμέλιον ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός». (Α' Κορινθ. γ' 11). Οὗτος εἶναι ὁ μέγας βράχος, καὶ ἡ περὶ αὐτοῦ ὁμολογία τοῦ Πέτρου, ὡς τοιούτου, ἦτο βράχος ὁμολογίας, μαρτυρίας—μία διακήρυξις, ἥ ἐκθεσις τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν, αἵτινες κρύπτονται εἰς τὸ βάθος τοῦ Θεοῦ σχεδίου. Ὁ Ἀπ. Πέτρος τοιουτοτρόπως κατενόησε τὸ ζήτημα τουτο, καὶ τοιουτοτρόπως ἐξέβηκε τὴν περὶ αὐτοῦ ἀντίληψίν του. (Α' Πέτρ. 6' 5,6). Διακήρυξε δὲ ὅτι πάντες οἱ ἀληθῶς ἀφιερωμένοι πιστοί, εἶναι «ζῶντες λίθοι» οἵτινες προσέρχονται εἰς τὸν μέγαν βράχον τοῦ Θεοῦ σχεδίου, τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν,—ὅπως οἰκοδομηθῶσιν εἰς ναὸν ἅγιον τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς μετ' αὐτοῦ ἐνώσεως,—ὅστις εἶναι τὸ θεμέλιον. Ὁ Πέτρος ἐπομένως ἠρνεῖτο πᾶσαν ἀξίωσιν ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ θεμέλιος λίθος, καὶ δεόντως κατέτασεν ἑαυτόν, μετὰ τῶν ἄλλων «ζώντων λίθων» τῆς ἐκκλησίας—καίτοι **π έ τ ρ α**, βράχος, εἶναι καὶ τι μεγαλότερον τοῦ **λ ί θ ο υ**, πάντες δὲ οἱ Ἀπόστολοι, ὡς «θεμέλιοι λίθοι» θέλουσι καταλάβῃ πολλῷ μᾶλλον σπουδαιότεραν θέσιν, ἐν τῷ Θεῷ Σχεδίῳ καὶ διατάξει, ἢ οἱ ἀδελφοί αὐτῶν. — Ἀποκ. κα' 14.